

אובייקט מעבר

תערוכת אמנים יוצרים בישראל / אמנויות

אוצרת: ענת גטניו

Transitional Object

Exhibition of the Israel Designer Craftmen's Assosiation

Curator: Anat Gatenio

אובייקט מעבר

תערוכת אמנים יוצרים בישראל / אמנויות

אוצרת: ענת גטניו

עיצוב קטלוג: אפרת ברקת

עריכת הקטלוג: ענת גטניו

צילום: רן ארדה

תרגום לאנגלית: ברכה לס

הקמת התערוכה: גילי נתן

על השער: גילה מילר לפידות,

עין הנמר, אריגה.

Transitional Object

Exhibition of the Israel Designer
Craftsmen's Association

Curator: Anat Gatenio

Catalogue design: Efrat Bareket

Catalogue editing: Anat Gatenio

Photography: Ran Erde

English translation: Bracha Lass

Exhibition construction: Gili Nathan

On the front-page: Gila Miller Lapidot,

The Tiger's Eye, weaving

כל הזכויות שמורות © All Rights Reserved to the
לעמותת אמנים יוצרים בישראל Israel Designer Craftsmen's Association
גלריה BY5, תל-אביב BY5, Tel-Aviv
דצמבר 2018 December 2018

אריאלה אברהמסון	Ariela Abrahamson
מיכל איתיאל סנדלר	Michal Ityel Sandle
גליה ארמלנד	Galia Armeland
ענת בגר	Anat Beger
ענת בראל	Anat Bar El
דליה ברקי	Dalia Barkey
חנה דהן	Hana Dahan
נשע דור	Neta Dor
יהודית הנדלזלץ-נברו	Judith Handelzalts Nabarro
שושי וקסמן	Shoshi Waksman
רעיה טרינקר	Raya Trinker
רחלי יוסף	Racheli Joseph
זוהרה יזרעאלי	Zohara Izraeli
אתי יפה (אתיקה)	Eti Yaffe (Etika)
עינת כהן	Einat Cohen
אחיה כנה	Ahia Canna
יאיר לוי	Yair Levi
עילית לכסמן	Ilit Lejtman
חואני מוקמל	Juany Mukmel
רות מיון קוק	Ruth Mayon Kuck
גילה מילר לפידות	Gila Miller Lapidot
ענת נגב	Anat Negev
חדוה קליין	Hedva Klein
תמרה תורג'מן	Tamara Turgeman

אובייקטים ומרחבי מעבר

ענת גטניו

המושג "אובייקט מעבר" על מובניו המטאפוריים הוא שדה התוכן של תערוכה זו. המושג נטבע על ידי דונלד וודס ויניקוט, רופא ילדים ופסיכואנליטיקאי אנגלי, אשר פיתח תיאוריה המעניקה מבט מעמיק ביותר על נפש האדם - ילד ובוגר כאחד. המונח "אובייקט מעבר" או "חפץ מעבר" הוא מונח יסוד בתיאורית יחסי אובייקט שהוא גיבש, המהווה אבן דרך בתחום הפסיכולוגיה ההתפתחותית. אובייקט מעבר הוא חפץ אותו מאמץ הפעוט, והוא מספק לו נחמה, שלווה ועידוד. החפץ מסמל עבורו את הנוכחות המרגיעה של הדמויות העיקריות בחייו (הוריו), בתקופה בה הוא לומד להיפרד מהם. לפריט יש משמעות סובייקטיבית מובהקת שהוא מקבל מן הילד והוא מטעין אותו ברגשות, משאלות ומאווים. אובייקט המעבר נמצא במרחב שבין המציאות לדמיון. הוא מאפשר הנאה ומשחק, נחמה והיאחזות ברגעים של חוסר שליטה¹.

התיאוריה של ויניקוט אודות חפצי מעבר, מרחב מעבר ומשחק, מתייחסת לחוויות הראשוניות של התינוק או הפעוט, אך לדבריו, הן מלוות את האדם בהמשך חייו ומאפשרות לו ליצור בעתיד בתחומים שונים². ויניקוט ראה באובייקט המעברי התנסות רבת ערך המלווה את האדם מתחילת חייו ועד סופם. במרחב המעבר מתפתח המשחק כאינטראקציה עם העולם, שבעצם קיומו ראה ויניקוט דרך "לחיות". זוהי חוויה שיש בה עשייה המפתחת יצירתיות, והיא מכילה היבטים מרגיעים ומרפאים בכל גיל. אצל אנשים בוגרים, החיים במקביל בין שתי מציאויות - הסובייקטיבית האישית והאובייקטיבית החיצונית - מקבל המרחב המעברי הרחבה מטאפורית³. ויניקוט מציין כי תחושת קיום הנענית לצרכים האמיתיים של האדם ("עצמי אמיתי") היא בסיס לאותנטיות וליצירה, בניגוד לתחושת קיום הנענית לדרישות הסביבה והמתאימה עצמה לאחר ("עצמי כוזב")⁴.

מתוך אזור הדמדומים שבין המציאות לדמיון, שהוא מרחב ביניים כאוטי וחסר ארגון, יכולים לצמוח דימויים ותחושות אשר יובילו ליצירה משמעותית. האמנים בתערוכה זו חזרו אל המרחב הזה והעלו ממנו דימוי של אובייקט הנושא עבורם תוכן ומשמעות בשל שיוכו לתקופות בחיים, למצבי מעבר, לאירועים מכוננים או לדמויות מן העבר. האובייקט שבחרו להתייחס אליו איננו מקרי וברוב המקרים נושא זיכרון או הקשר אוטוביוגרפי, לצד סמליות קולקטיבית כזו או אחרת. היצירה נתנה לאמנים אפשרות לייצוג מטאפורי של מטען הזיכרון שהביא עמו האובייקט, להתמודדות עם אירועים הקשורים בו, לתת ביטוי לחקירה עצמית ולתכנים בלתי מנוסחים. הדימוי שנוצר לוכד בו-זמנית נוכחות והעדר: חוויה שקרתה וכעת נעדרת ואיננה, והוא משלב בתוכו את עולם המציאות עם עולם הרגש⁵.

מתבקשת השוואה בין מרחב המעבר של המשחק הילדי לבין מרחב היצירה בכלל. ניתן לראות בשניהם מקום בטוח, כפי שראה בו ויניקוט, בו ניתן לתת ביטוי לתכנים סותרים, לפתור קונפליקטים, לשחק עם תחושות, להחצין פנטזיות ופחדים ולזהות דרכים חדשות¹.

האמניות והאמנים בתערוכה זו בחרו לעסוק ביצירתם באובייקטים ובחפצים שונים סביב טווח רחב של תכנים: יש הנוגעים בסיפור משפחתי, בזיכרון ילדות, באמהות או בדמויות משמעותיות במשפחה; אחרים עוסקים בחיבור שבין האובייקט לגוף, למחלה או להחלמה; ויש הנוגעים במקומו של האובייקט במעבר מהווייה אחת לשנייה.

מצע היצירה, בדומה לאובייקט המעבר, הוא ביטוי חזותי המחזיק ומכיל את המצב הנפשי, ממזג בין כאוס לסדר, בין שליטה לאיבוד שליטה, בין חיפוש למציאה ובין הגלוי לנסתר².

1. ד. עמרמי, נ. ליכטנשטיין, ל.שניר ו.ש. אינדיג, מה זה אובייקט מעבר? תרומותיו של דונלד ויניקוט לטיפול הנפשי, אתר מכון סמיר לפסיכותרפיה.

2. ד.ו. ויניקוט, משחק ומציאות, (עריכה ומבוא: רענן קולקה; תרגום: יוסף מילוא), הוצאת עם עובד, ת"א, 1995.

3. ד. עמרמי, נ. ליכטנשטיין, ל.שניר ו.ש. אינדיג, מה זה אובייקט מעבר? תרומותיו של דונלד ויניקוט לטיפול הנפשי, אתר מכון סמיר לפסיכותרפיה.

4. ד.ו. ויניקוט, עיוות האני במונחים של עצמי אמיתי ועצמי כוזב (1960), בתוך: ע. ברמן (עורך) עצמי אמיתי עצמי כוזב, עם עובד, תל אביב, 2009.

5. מ. אפשטיין-ינאי, כמו עץ בזמני סערה - מסע ברוח החומר: תרומתו של העיסוק באמנות בתהליך ההתמודדות עם מחלה מסכנת חיים, אתר פסיכולוגיה עברית / מאמרים, יולי 2018.

6. ד.ו. ויניקוט, משחק ומציאות, (עריכה ומבוא: רענן קולקה; תרגום: יוסף מילוא), הוצאת עם עובד, ת"א, 1995.

7. מ. אפשטיין-ינאי, כמו עץ בזמני סערה - מסע ברוח החומר: תרומתו של העיסוק באמנות בתהליך ההתמודדות עם מחלה מסכנת חיים, אתר פסיכולוגיה עברית / מאמרים, יולי 2018.

For grown up people, who live between both, a subjective reality and an objective one, the transitional space is metaphorically expanded³. Winnicott points out that the sense of existence which responds to one's real needs ("real self") is the basis for authenticity and creation, as opposed to the sense of existence which responds to the environment and adjusts itself to the other. ("false self")⁴.

Various images and feelings which will sprout a meaningful work of art, may evolve from the twilight zone between reality and imagination – a chaotic and disorganized space. In this exhibit, the artists went back there. Each one of them derived an image of an object which meant a lot to him at some point in his or her life, is relevant to transitional situations, to inherent events or figures from their past. In most cases the specific object carries a certain memory or rather relates to an autobiographic memory, as well as to some kind of collective symbolism. The work made it possible for the artists to represent a metaphor loaded with memories the object provided them with, to deal with related events, to experience self-exploration and bring up non articulated contents. The resulting image captures presence and absence both at the same time: an experience which took place in the past now absent, which integrates the real world with the emotional one⁵.

What is between the child's playful transitional space and the creative space in general? According to Winnicott both provide a safe place in which

Objects and Transitional Spaces

Anat Gatenio

The concept "transitional object" including all its metaphorical meanings, is the content field of this exhibition. It was coined by Donald Woods Winnicott, an English pediatrician and psychoanalyst who developed an in-depth theory about the human mind – both children and adults. The concept "transitional object" – a milestone in the field of developmental psychology – is a basic term in the theory of object relations he has formed. A transitional object is an article the infant holds on to which provides him with solace and comfort and encourages him. The object stands for the calming presence of the most important characters in his life, namely his parents, while he is learning how to be separated from them. It has a clear subjective meaning for the child. He endows it with wishes, desires and many other feelings. The transitional object is placed in the space between reality and imagination. It enables the child to play and have fun, to find comfort, and he holds on to it when he loses control¹.

Although Winnicott's theory about transitional objects, transitional space and playing relates to the infant's early experiences, he claimed they enable us to be creative in various domains in the future to come². The transitional object is a meaningful experience, accompanying us from the starting point of our life until its very end. Playing in the transitional space is being evolved into an interaction with the world, which in itself is – according to Winnicott – a way "to live". It is an experience which encourages creativity; it's soothing and therapeutic aspects relate to any age.

Juani Mukmel, What's left, mixed technique

חואני מוקמל, מה שנשאר, טכניקה מעורבת

contradictable contents can be expressed, conflicts may be solved, feelings can be played with, fantasies and fears can be shown and new ways can be identified⁶.

The artists in this exhibit chose objects and articles dealing with a wide scope of contents: a family story, a memory from childhood, mothers or other important characters in the family; others deal with the contact between body and soul, illness and recovery; some others relate to the object's position while making the transfer from one way of being to the other.

The bedding of the artwork, just like the transitional object, is a visual expression which holds and carries the state of mind, balances between chaos and order, control and losing control, searching and finding and everything Which is visible and invisible⁷.

1. D. Amrami, N. Lichtenstein, L. Snir and S. Indig, What is Transitional Object? Donald Winnicott's contribution to Psychotherapy, site of Tamir Psychotherapy Institute.

2. D.W. Winnicott, *Playing and Reality* (Translation: Josef Milo), Am Oved Publishers, Tel Aviv, 1995.

3. D. Amrami, N. Lichtenstein, L. Snir and S. Indig, What is Transitional Object? Donald Winnicott's contribution to Psychotherapy, site of Tamir Psychotherapy Institute.

4. D.W. Winnicott, *Real Self and False Self*, Am Oved Publishers, Tel Aviv, 2009.

5. M. Epstein-Yanai, Like a Tree in Stormy Times, site of Hebrew Psychology, July 2018.

6. D.W. Winnicott, *Playing and Reality* (Translation: Josef Milo), Am Oved Publishers, Tel Aviv, 1995.

7. M. Epstein-Yanai, Like a Tree in Stormy Times, site of Hebrew Psychology, July 2018.

אריאלה אברהמסון

זמן שינוי #3

עבודת וידאו

Ariela Abrahamson

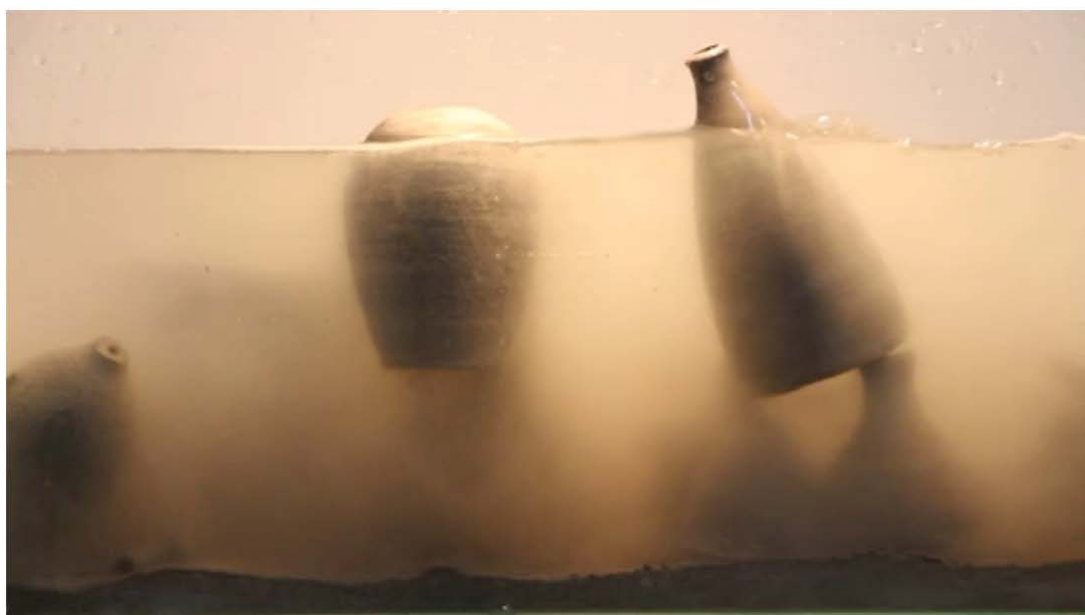
Change of Time #3

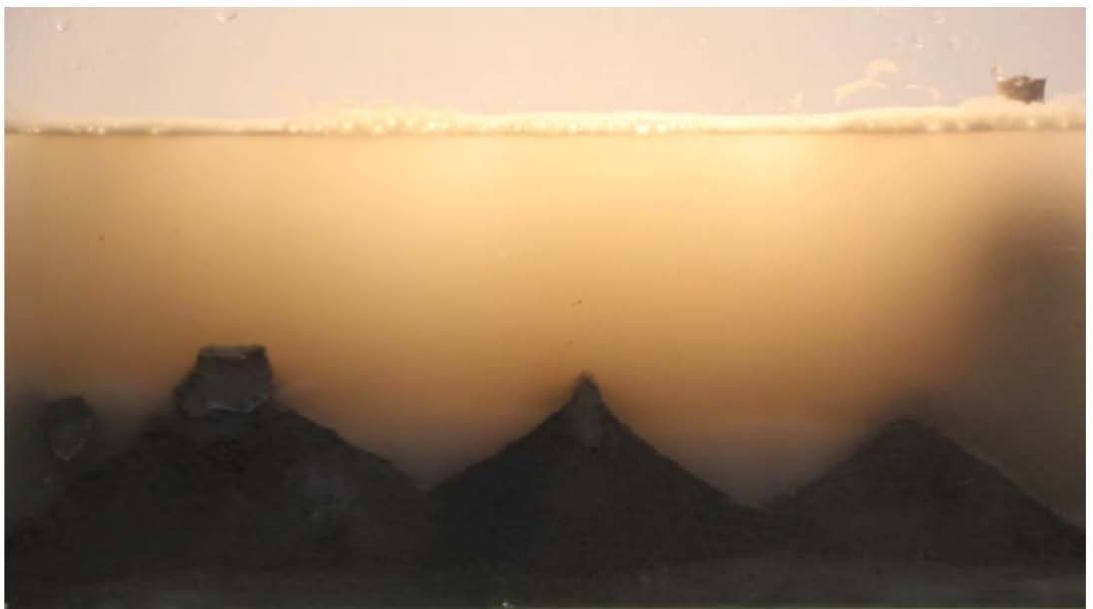
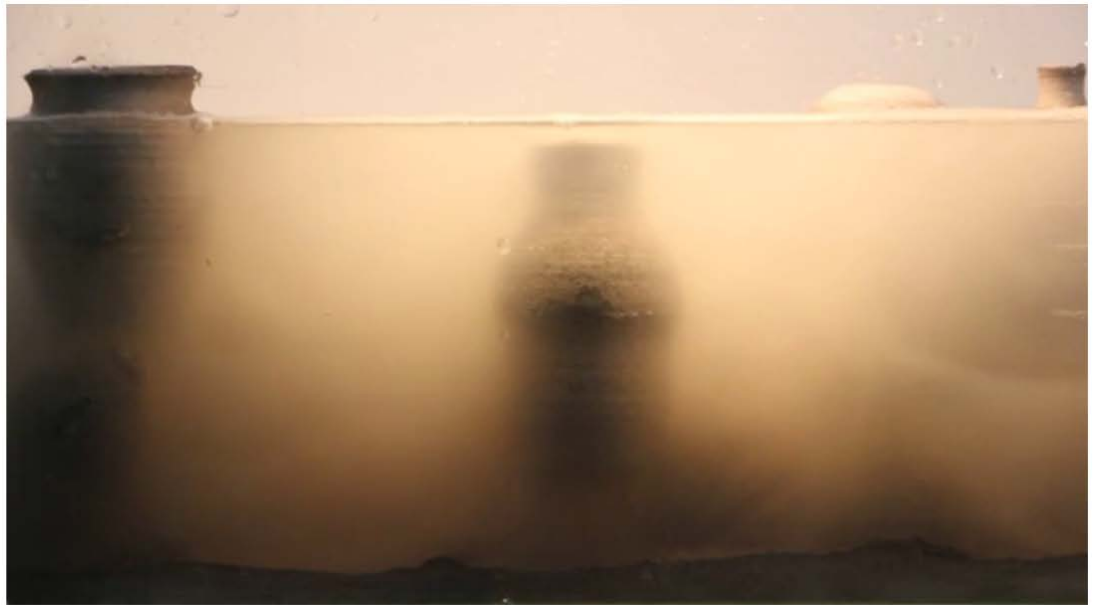
Video artwork

עבודת הוידאו של הקדרית אריאלה אברהמסון מעמידה במרכז את דימוי הכד הקלאסי העשוי חומר (Clay). זוהי צורת כלי איקונית הנמצאת בד.נ.א. של כל קרמיקאי העובד על גלגל אובניים. ביצירתה מנסה אברהמסון לפרק ולקרוע את הצורה המושמעת בה בדרכים שונות. בעבודת הוידאו המוצגת בתערוכה, היא עושה מעין "תשל"ך"... מנסה להעלים ולהיפטר מן הדימוי הכובל מבחינתה. כדים העשויים מחומר לא שרוף מושלכים למים ונמסים אט-אט עד שהופכים לאבק... עוברים מצורה קונקרטית למצב היולי. הפעולה הנעשית כאן היא ההפך מהיאחזות, זוהי פעולה של השתחררות מן הכלי הקלאסי כאובייקט מעבר, כצורה מוכרת ונוחה. האובייקט יכול כעת לחזור ולהיות חומר נטול צורה, כפי שעבודת הוידאו עצמה היא אנטי-חומר. שבירת האייקון של הכד המושלם מעסיק אותה כדימוי מטאפורי, כשפסי הגלגל החרוצים בחומר משולים לערוצי החיים. זהו תהליך של מעבר ממקום מוכתב וידוע למרחב משוחרר ואמורפי.

The centerpiece of Ariela Abrahamson's video artwork is the classical urn made of clay. This is the iconic shape embedded in the D.N.A. of every ceramist, working with a potter's wheel. Abrahamson is trying to dismantle and tear down the shape embedded in it. In the video artwork, she is presenting a sort of "tashlich"...trying to conceal and get rid of what she considers to be a restricting image. Urns made of unburned clay are thrown into the water, slowly melting until they turn to dust. The concrete form is being transformed into a crude one. It's just the opposite of hanging on to something; it's being liberated from the classical earthenware as a transitional object and a familiar one. The object may now become formless, raw, amorphous material, just like the video artwork which in itself is anti-material.

Breaking down the perfect urn as a metaphorical image intrigues her a lot; the streaks of the wheel embedded in the clay stand for the channels of life. It's a process of transition from a dictated, familiar space to a liberated, amorphous one.

מיכל איתיאל סנדלר

הרהורים

שרה קושה, שרה סיגלסה ושוש
שריפת עישון ורישום על-זיגוג

Michal Ityel Sandle

Ruminations

Terra cotta, terra sigillata and marker pen
Smoke firing and overglaze drawing

אובייקטים קרמיים דמויי אבנים משמשים מצע לרישום בעל תכנים אישיים. אלה הן אבנים "מספרות סיפורים" הניתנות לנשיאה בשתי ידיים, אשר עזרו לאמנית לעבור ממצב למצב בזמן מסוים בחייה. כשנאלצה להיות מרותקת לביתה עקב מחלה, מצאה איתאל-סנדלר אובייקטים קרמיים מעוגלים שיצרה בעבר והחלה לרשום עליהם רישום אסוציאטיבי, אשר העלה דימויים ודמויות ללא תכנון מוקדם. המצע לא היה חלק ונקי ובתוך החיפוי היו סימנים וצורות שהותירה בהם שריפת העישון. סימנים מקריים אלה היוו נקודת מוצא לשרבוט או לקומפוזיציה בתהליך הפונה אל הרגש והתת-מודע ומתרחק מחשיבה רציונאלית. מתוך כך עלו והתפתחו תכנים וסיפורים מן הילדות הרחוקה, בסגנון איורי שיש בו נופח ילדי. הרישום היה חד פעמי, ללא אפשרות מחיקה וללא רישומי הכנה, ובסופו נרקם סיפור שלם על פני השטח.

Ceramic objects looking like stones serve as a bedding for a drawing of personal contents. These are story telling stones which may be carried by both hands and were of assistance to the artist to move, at a certain point in her life, from one condition to the other. When she was sick and bedridden, Ityel-Sandle found round ceramic objects which she had created sometime in the past, on which she began drawing associatively. Figures and images showed up. The bedding wasn't clean and smooth and incidental marks created by smoking fire were found within the coating. These marks were the starting point of a scribble, or rather an emotional, irrational, sub-conscious composition, far from rational thinking. Thus, various contents and stories from her childhood evolved and came up, bearing an illustrative style with a childish touch. It was a one-time drawing, lacking any preparatory drawings, impossible to erase. Finally, a whole story has been created on the surface.

גליה ארמלנד

אחיות

חומר יציקה לבן, עפרון קרמי ועפרון גרפיט
שבילה ורישום

Galia Armeland

Sisters

White slip, ceramic pencil, graphite pencil
Dipping and drawing

גליה ארמלנד, קרמיקאית במהותה, עוסקת ביצירתה מזה זמן במעברים מתעתעים בין דו לתלת-מימד, בין הפיסול והיצירה הקרמית לבין רישום וציור. גם בעבודת-שולחן זו המציגה צמות, היא רושמת בפעולה סיזיפית על גבי האובייקט הקרמי המפותל.

דימוי הצמה הקטועה המשוכפל בעבודה מתייחס לנרטיב אישי של חיתוך צמה למסרת תרומה ליצירת פאות לחולות סרטן. השיער הארוך שהיה חלק מזהותה, הפך לנשל כבד עבורה בשעה שלא יכלה לעזור לחברה חולה. הצמה הכבדה נגזרה ונפלה על הרצפה כאובייקט מת, כאיבר שצריך להסיר מן הגוף. בפעולה זו קיבלה הצמה משמעות חדשה, מטהרת ומנחמת עבור האמנית ועבור הנשים שאיבדו את שיערן בעל-כורחן.

Galia Armeland, essentially a ceramist, has been dealing for a while with deluding transitions from two-dimensional to three-dimensional, from sculpturing to ceramics, from drawing to painting. In this table-work on which she is presenting braids, she is drawing in a Sisyphean manner on the twisting ceramic object. The duplicated image of the amputated braid, relates to a personal narrative about a braid being cut to be used for wigs donated to women with cancer. The long straight hair she was once identified with, became a burden for her once she was unable to help her sick friend. The heavy braid was cut off, fell on the ground like a dead object, like an organ which should be amputated. This time it received a new cleansing and comforting meaning for herself and other women who lost their hair against their own will.

נלי ארמון
Galla Armeland

ענת בגר

חרוזים

אובייקטים מן המוכן: פריטים חלודים, חתיכות עץ וחלקי מראות, פלסטיק, גומי, ברזל בנין, פקקים, פיסות בד ועוד.
נייר כסף, חושי מתכת, עלי זהב וצבע.
שכניקה מעורבת

Anat Beger

Beads

Ready-made objects: rusted items, pieces of wood and parts of mirrors, plastic, rubber, construction iron, corks, pieces of tissue and more. Aluminum foil, metal wires, golden leaves and colour.
Mixed technique.

מחרוזת ענק המורכבת מ-13 חרוזים הינה דימוי בעל כוח רב עבור ענת בנר, אמנית רב-תחומית. זהו ייצוג בקנה-מידה מוגדל (blow-up) לאובייקט בעל עוצמה רגשית המחבר את בנר לאמה, אשר נהגה לענוד שרשרות רבות על צווארה, ואספה קמיעות וצדפים למזל בכל עת. היא עצמה יוצרת לקרובים ללבה קמיעות המכילים חרוזים וצדפים להגנה ולחיזוק. מחשבה על מחרוזת תפילה או על אבני החושן בבגדי הכהן הגדול מעלים לתודעה גם את הקשר שבין תכשיט, פולחן וגוף. החרוזים השטוחים במחרוזת הענק הופכים כל אחד ואחד ליצירה בפני עצמה. הם נראים כקולאז' המורכב מפריטים מן המוכן (רדי-מייד), מאוסף "החלודים" של האמנית, משאריות שנאספו בסביבת מגוריה או בחוף הים הקרוב. חומרים אלה מחברים אותה לתחום המחיה המקומי שלה ומביאים איתם ליצירה מטען חיים קודם.

A huge string made of 13 beads is a powerful image for Anat Beger, a multi-media artist. It stands for an object with powerful emotion, in an enlarged scale (blow up), strongly related to Beger's mother, who used to wear many strings and was a collector of seashells and luck charms. She herself creates talismans with beads and sea-shells for her beloved ones, for their protection and strengthening. Thinking about prayer beads or the priestly breastplate, one becomes conscious of linking a piece of jewelry, a rite and a body.

Each one of the flat beads in this huge string is a work of art of its own. They look like a collage made of ready-made articles, of her collection of the "rusted ones" and of leftovers gathered in her neighborhood or a nearby beach. These materials connect her to her local habitat and bring along to her artwork an earlier life experience.

ענת בראל

Anat Bar El

תניחו לי

Leave Me Alone

חימר נזולי, פורצלן נזולי ונייר
יציקה לתבנית, רישום, קיפול נייר וכתיבה

Clay slip, porcelain slip and paper.
Slip cast, drawing, paper folding and writing.

הסירה היא האובייקט בו בחרה ענת בראל, רשמת וקרמיקאית, כדימוי מעבר. עבודתה נעה בין תנועה לקיבוע, בין הסירה כדימוי המייצג פעולה של מעבר ומרחב ביניים, לבין הכרית הסטטית המייצגת את המרחב הביתי. גם החומרים מהם עשויים הדימויים יוצרים ניגוד: נייר קל ומתכלה ומנגד מלאות ונוקשות של החומר הקרמי ממנו עשויה הכרית הרכה. סירת הנייר העשויה בקיפולי אוריגמי מאזכרת סירת-נייר ילדית גנרית, ומייצגת עבור בראל אובייקט אהוב מן הילדות - סירה על גלגלים אותה נהגה לגרור לכל מקום. האבסורד שבחיבור בין סירה לגלגלים חוזר כאן בהנחת סירה על גבי כרית. הרישום המופיע על הקיר הינו המשך ישיר לדימוי האינשימי המפוסל ומקיים דיאלוג אתו. זהו רישום קווי עדין באמצעות תערובת סליפ בטכניקה מיוחדת שפיתחה האמנית. הרישום העדין ממשיך את הטיפול בדימוי הסירה ויוצר תחושה של זיכרון מתפוגג.

Anat Bar El, a multi-disciplinary artist, chose the boat as an image of transition.

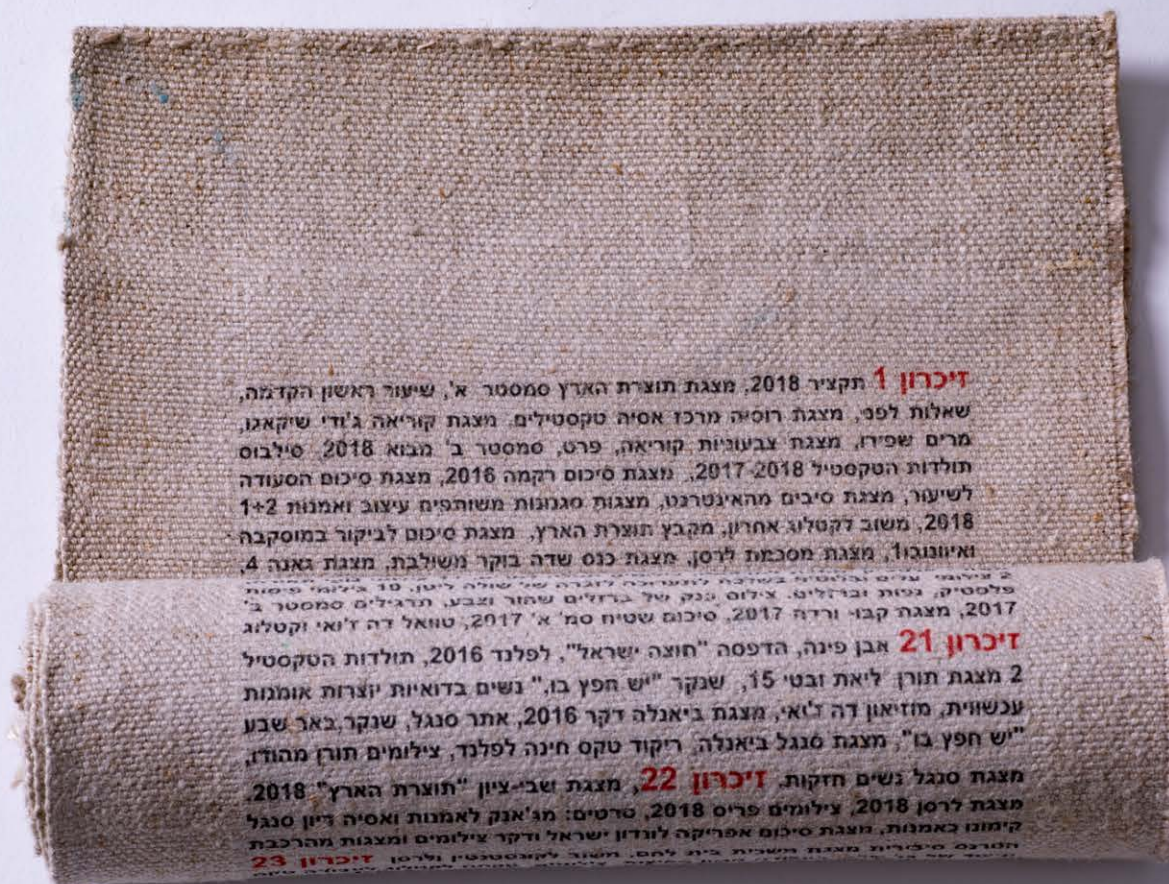
Her artwork moves between movement and fixation, between the boat as an image which stands for a transitional act and an intermediate space, and the static cushion which stands for the domestic space. The materials she uses for the images create a contrast as well: light, perishable paper as opposed to the soft cushion made of full and stiff ceramic substance.

The paper boat, made of origami folding reminds of a generic, childish paper boat, which stands for a beloved object from Bar El's childhood – a wheel boat she used to drag from one place to the other. The absurd of a boat being connected to wheels is repeated here by putting a boat on a cushion.

The drawing on the wall continues straight to the intimate sculptured image, both having a dialogue. It's a delicate linear drawing, made by meanings of a mixture of slip – a special technique developed by the artist. The delicate drawing which relates to the image of the boat, creates a feeling of a fading memory.

זיכרון 1 תקציר 2018, מצגת תוצרת הארץ סמסטר א', שיעור ראשון הקדמה,

שאלות לפי, מצגת רוסיה מרכז אסיה טקסטילים, מצגת קוריאה ג'ודי שיקאנו, מרים שפיר, מצגת צבעוניות קוריאה, פרט, סמסטר ב' מבוא 2018, סילבוס תולדות הטקסטיל 2017-2018, מצגת סיכום רקמה 2016, מצגת סיכום הסעודה לשיעור, מצגת סיכום מהאינטרנט, מצגות סגנונות משותפים עצוב ואמנות 1+2 2018, משוב לקטלוג אחרון, מקבץ תוצרת הארץ, מצגת סיכום לביקור במוסקבה ואיוונקובו, מצגת מסכמת לרסן, מצגת כנס שדה בוקר משילבת, מצגת גאנה 4,

2 צילומי ערים וביטויים בצילום ליצנותיה לוגיה של שוליה לרסן, 10 צילומי פיסות פלסטיק, גפית וברזלים, צילום נקב של ברזלים שהור וצבע, תרגילים סמסטר ב' 2017, מצגת קבו ורדה 2017, סיכום שטיח סמ' א' 2017, טואל דה ז'ואי וקטלוג

זיכרון 21 אבן פינה, הדפסה "חוצה ישראל", לפלנד 2016, תולדות הטקסטיל

2 מצגת תורן ליאת זבטי 15, שנקר "יש חפץ בו", נשים בדואיות יוצרות אומנות עכשווית, מזיאון דה ז'ואי, מצגת ביאנלה דקר 2016, אתר סגל, שנקר באר שבע "יש חפץ בו", מצגת סגל ביאנלה ריקוד טקס חניה לפלנד, צילומים תורן מהדור,

מצגת סגל נשים חזקות, **זיכרון 22**, מצגת זאבי ציון "תוצרת הארץ" 2018,

מצגת לרסן 2018, צילומים פריס 2018, טרטיס: מו'אנק לאמנות ואסיה דיון סגל קימונו כאמנות, מצגת סיכום אפריקה לונדון ישראל ודקר צילומים ומצגות מהרכבת הסרנס סיכומים מצגת השכית בית לאס, משוב לקונסטרקטיון ולרסן, **זיכרון 23**

דליה ברקי

Dalia Barkey

ערכת נשיאה

A Carrying ToGo Kit

החסני זיכרון ניידים, חומרים מגוונים,
בד קנבס וחוט סיליקון
שכניקה מעורבת והדפס דיגיטלי

Mobile disks on key, varied materials,
canvas and a silicone thread
Mixed technique and digital print

ערכה העשויה בד מוארך ובו מאוכסנים 23 החסנים ניידים (DiskOnKey) אשר הוכנסו לתוך לולאות מותאמות, מאפשרת קיפול זריז ונשיאה קלה. לכל החסן מתלה קטן העשוי ממזכרות שנאספו במסעותיה של האמנית או פריטים קטנים מיצירותיה הקודמות. התוספת נותנת לכל החסן ייחוד משלו המערב עבודת כפיים (קראפט) העומדת בניגוד למוצר הטכנולוגי. "...המידע בזיכרונות הניידים מכיל מגוון סקסטים וזיכרונות וויזואליים: מצגות מהרצאותי, תעודות ומסמכים, צילומים משיוולים ברחבי העולם... בקרבם שמון תיעוד של יצירותי, תהליכים ותערוכות. והחשוב מכל קורות משפחתי וחברים על רצף של 100 שנים..."

ברקי יוצרת אובייקט מעבר תרתי משמע, ערכת מילוט קומפקטית מאסונות כאלה ואחרים המאיימים עלינו תדיר, העלולים להשמיד כל זכר. היא מנסה להגן על חומרי החיים והזיכרונות המתועדים ולשמר אותם ללא מיון או מחיקה לעצמה ולדור הבא. לצד הערכה מונח בד שעליו מודפסת רשימה ארכיונית רציפה של תכני ההחסנים, הניתן אף הוא לגלגול מהיר ונשיאה.

A kit made of an extended fabric, storing 23 DiskOnKey put into fitted loops, enables a quick folding and easy carrying. Each one of the DisksOnKey has a small hanger made out of souvenirs from the artist's trips, or small items found in her previous artworks. The crafted addition, as opposed to the technological product, makes each one of the DisksOnKey unique...."The information in the portable DisksOnKey includes a variety of texts and visual memories: presentations used in my lectures, certificates and documents, photos taken on trips throughout the world...they carry a documentation of my artworks, the progression of my work and exhibitions, but most importantly the history of my family and friends in a sequence of one hundred years..."

Barkey creates a transitional object beyond a double meaning, a kit suggesting an escape from disasters threatening us so often, which might destroy everything. She is trying to protect the living materials and documented memories and preserve them for herself and the next generation to come, with no classification or deletion. An archival typed and sequential list of the contents of the DisksOnKey, can be found on a canvas beside the kit which can be quickly rolled and carried.

חנה דהן

Hana Dahan

חבל הטבור

The Umbilical Cord

חוש סינתטי
סריגה במסרגה אחת

Synthetic thread
Knitting with a single needle

חבל כחלחל ארוך עשוי טקסטיל, משתלשל לאורך מסרים רבים מן התקרה ויוצר ערמה סבוכה על פני הרצפה. בתקופה האחרונה עוסקת דהן, אמנית רב-תחומית, ביצירת גלילים מנייר. עצם הגלגול, או במקרה הנוכחי, פעולת הסריגה מהווים עבורה מקום מנחם, מרגיע ונוסף בשחון, בדומה לתפקיד שמקיים חפץ המעבר עבור פעוט במצבים הקשים לו. במהלך העבודה היא הבינה שהיא סורגת למעשה את חבל הטבור, איבר מעבר כשלעצמו המסמל את החיבור הטוטאלי של התינוק אל האם אך מנגד גם את ניתוקו המוחלט ברגע יציאתו לחיים עצמאיים.

A long bluish rope made of textile, coiling down from the ceiling, forming a tangled heap on the floor.

Dahan, a multi-disciplinary artist, is dealing lately with paper rolls. The rolling itself or in this particular case, the act of knitting, is a source of comfort and reassurance for her, just like the transitional object for the distressed infant. During the process of knitting she realized she has been actually knitting the umbilical cord, a transitional organ in itself symbolizing the total joint between baby and mother, as well as the absolute severing when being born.

נטע דור

מוארים

צילום בטלפון נייד, הדפסה דיגיטלית

Neta Dor

Illuminated

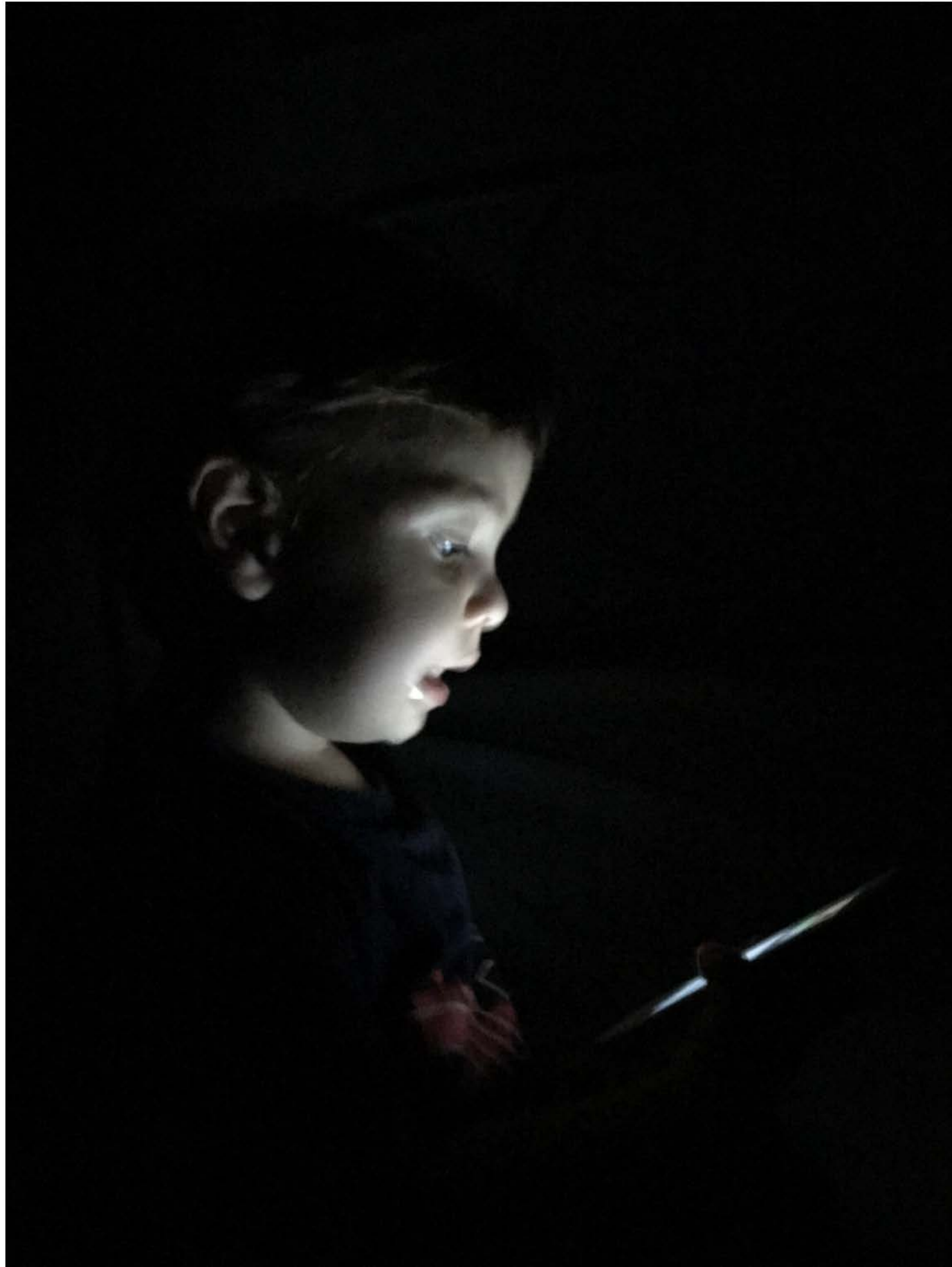
Mobile phone photography, digital print

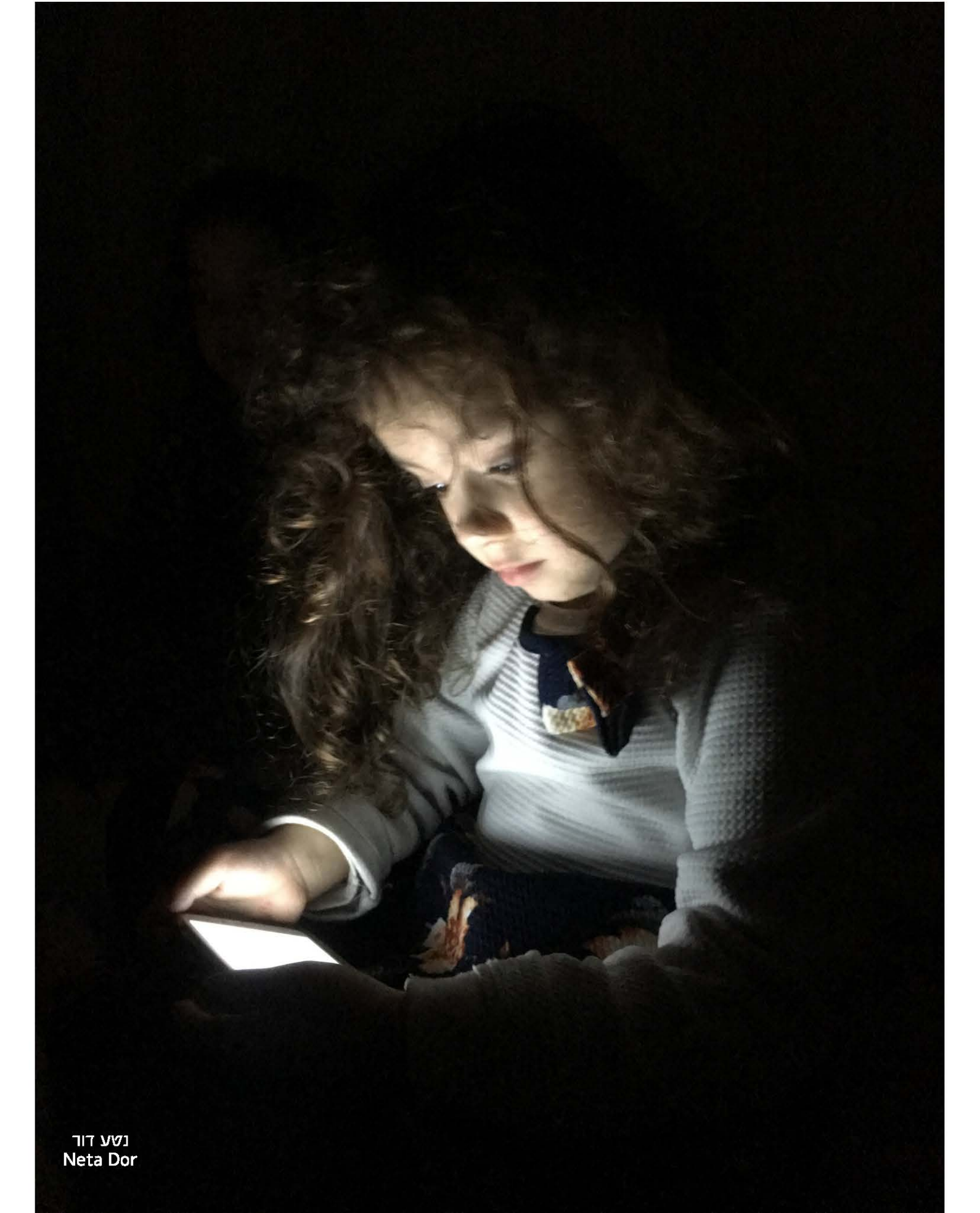
בסדרת הצילומים "מוארים" של נטע דור, אדריכלית ואמנית רב-תחומית, נראה מוקד מפיץ אור המהפנט את הדמויות המתבוננות בו. האובייקט המאיר הוא מסך הטלפון החכם המשמש "אובייקט מעבר" בין המציאות הקונקרטית לעולמות אחרים, מחבר את המתבונן למציאות אחרת, לדמויות הנמצאות במרחב אחר. הוא מהווה מושא תשוקה המספק צרכים רבים כתחליף לכאן ועכשיו. המסך הדיגיטלי מחליף את החפץ הפיסי, והמציאות הווירטואלית את זו החומרית. הילדים והפעוטות שבצילומים (נכדיה של האמנית), מנותקים לחלוטין מן העולם הסובב אותם, גדלים עם האובייקט הנחשק והמפתה כחלק אינטגרלי מחייהם. העבודות צולמו אף הן במצלמת הטלפון הנייד, בטכנולוגיה דיגיטלית, אך הן משרות אווירה "רנסנסית" העומדת בניגוד גמור לתוכן. הקומפוזיציות שלהן, המתארות דמויות מוארות הממוקמות בחשיכה, מאזכרות ציורי שמן מן המאות הקודמות.

In this series "Illuminated" by Neta Dor, an architect and multi-disciplinal artist, one can see a focus which is spreading light hypnotizing its observer. The smart phone screen is the object which is spreading the light, serving as a "transitional object", making the transition from the concrete reality to other worlds, connecting the observer to a different reality, to characters in a different space; a desirable object providing many needs which replace the here and now. The digital screen replaces the physical object, and the virtual reality replaces the materialistic one.

The children and infants in the photographs (the artist's grandchildren), are completely detached from the world surrounding them. They grow up with the desirable and seducing object as an integral part of their lives.

The artworks too were photographed with the mobile phone, by means of digital technology, yet they create a "Renaissance" atmosphere, which is completely opposed to their content. Their compositions, depicting illuminated figures placed in the darkness, are reminders of oil paintings from previous centuries.

יהודית הנדלזאלץ-נברו

ללא כותרת

בד גזה, נייר, דבקים, צבע ועץ
טכניקה מעורבת

Judith Handelzalts Nabarro

Untitled

Gauze fabric , paper, glue, colour and wood
Mixed technique

התבוננות דרך חור הצצה בארונית עץ מגלה דימוי מפורק וקטוע של בובה/תינוק, מואר בדומה לפריש יקר בארון תצוגה מוזיאלי, חפץ בלתי נגיש שיש לשמור עליו מכל משמר.

הדימוי משחזר את בובת הניחומים שקיבלה יהודית הפעוטה מאנה, הולנדית-נוצריה אשר הסתירה אותה במסירות ובאומץ במהלך מלחמת העולם השנייה. הבובה ניתנה לה על ידי אמה המאמצת עם חזרתה להוריה הביולוגיים לאחר שנות הנתק, ושימשה אובייקט מעבר בין דמות אם אחת לשנייה ובין עבר להווה. הבובה המקורית, היקרה ללבה, שמורה אצל האמנית למעלה משבעים שנה כשהיא מפורקת ונושאת עמה זכרונות טעונים.

הדימוי הקטוע השוכב בתוך הארונית, ספק בובה ספק מלאך, נעשה על פי תבנית הבובה המקורית מבד גזה מוקשה, מצופה בנייר בגוון מוזהב. מתחת לציפוי מבצבצים כתמי צבע הנותנים לגוף מראה חולני ופגום, כאילו הוא נשול עור.

הארונית המכילה פריש יקר ערך, מאזכרת את פולחן השרידים הנוצרי, בו מונחים פרישי לבוש או עצמות קדושים בקופסאות מעושרות לצרכי תפילה מתוך אמונה בכוח המאגני שיש להם.

While looking through a peephole at a small, wooden cupboard, a dismantled image of a doll/baby is revealed illuminated as if it were a precious object in a museum showcase, an inaccessible article being carefully taken care of.

The image reconstructs the doll which was of great comfort for little Judith. She received it from Anna, a Dutch-Christian woman who hid her with great devotion and courage during W.W.II. The doll was given to her by her foster mother when she returned to her biological parents after years of separation. It became a transitional object which made the shift from one image of motherhood to the other one, from past to present. The artist has been saving the original dismantled doll which was so precious to her, loaded with memories, for over seventy years.

The disrupted image lying there in the small cupboard, a doll, or maybe an angel, is made according to the pattern of the original doll, of stiff gauze fabric, coated with paper of a golden shade. Splashes of colour are poking underneath the coating, making the body look in poor health and defective, as if being stripped of skin. The small cupboard, holding a precious object, refers to an adorned Christian reliquary, in which sacred relics are kept for praying purposes, believed to have some magic power.

יהודית הנדלזלץ-נברו
Judith Handelzalts Nabarro

שושי וקסמן

מזבח משלי

ממחטות, אלבד, תצלומי זירוקס, גירים
מסיסי מים, חושי רקמה ופרישים מן המוכן
הצבה, שכניקה מעורבת

Shoshi Waksman

An Altar of My Own

Handkerchiefs, nonwoven fabric, Xerox
photos, water soluble wax pastels,
embroidery threads and ready-made articles
Installation, mixed technique

שושי וקסמן, אמנית וחוקרת, מציעה פינת זיכרון או מזבח לחפץ שפס מן העולם - ממחסת הבד. זהו פריט המייצג מהלכים של מעבר: בין הפנים לחוץ, בין הגוף לבד, בין אדם לאדם, בין אם לילד, בין גבר לאישה. השימוש בממחסה מעולם לא היה רק פונקציונלי. היא שימשה סמל למעמד, לנשיות, לאינטימיות, או עדות לנוכחות הגוף גם בהיעדרו. סביב הממחסה נקשרה מערכת תרבותית שלמה, והיא הופיעה כפריט קבוע ביצירות רבות של התרבות המערבית. הקשרים אלה מיוצגים כאן בחפצים מן התרבות החומרית, ובתיעוד המשקף את תפקידה של הממחסה בחינוך לניקיון. העבר לממחסות הנייר קבר עולם שלם של פרקטיקות תרבותיות שהממחסה לקחה בהם חלק, תהליך המבטא מהלכי עומק כמו מות הקראפט המסורתי ומעבר לתפיסת זמן של כאן ועכשיו. ההצבה מתבססת על ממחסות בד מעושרות מן העיזבון המשפחתי או ממקורות אחרים. מנגד מייצרת וקסמן ממחסות המתחפשות לאובייקט האמיתי מנייר המחקר בד, ומשחזרת ברישום צבעוני את הרקמה המסורתית - משחק בין האמיתי למדומה, ובין העכשווי לפעולת הזיכרון...

Shoshi Waksman, an artist and researcher, suggests a memory corner or rather an alter for an object which ceased to exist – the handkerchief; an object representing moves of transition from inside to the outside, from body to cloth, mother to child, from man to woman. Its use was never just functional. The handkerchief was a symbol of status, of femininity, of intimacy and also a testimony of the body being present even if it's missing. A whole cultural system is related to the handkerchief. It's a common article in many western culture artworks. Such contexts are represented here in articles which belong to the materialistic world along with the role of the handkerchief in cleaning educating.

A whole world of cultural practices in which the handkerchief played an important role has vanished with the invention of tissues; a severe process as a result of which the traditional craft has vanished as well, replaced by a new perception of Time-here and now.

The installation is based on adorned handkerchiefs from the family inheritance and other sources. On the other hand, Waksman produces an imitation of the real thing:

handkerchiefs made out of paper which imitates fabric. She reconstructs the traditional embroidery by means of colourful drawing. She's playing with the real object and the fabricated one, the here and now and the memory operation.

רעיה שרינקר

Wanderung

סדיניות כותנה, תמיסת עמילן,
כבלי נירוסטה ומסגרת מתכת

Raya Trinker

Wanderung

Cotton sheets, starch solution,
stainless steel cables and a metal frame

ההצבה הממוקמת מעל לראשי המבקרים בגלריה מגלה קונסטרקציה מלבנית ממנה יורדים בדים מוקשים. אלה הן 23 סדיניות כותנה לבנות אשר הוטבלו בתמיסת עמילן מרוכזת, תלויות בצפיפות רבה כשהן יוצרות מירקם פיסולי.

מתוך תחושת בטן בלתי מוסברת, שמרה רעיה שרינקר את הסדיניות ששימשו את ילדיה הפעושים למעלה משלושה עשורים, עד שהפכו חומר גלם לעבודה זו. הסדיניות משולות בעיניה ליומן שדפיו ספוגים בשמחה, עצב, פחד וגעגוע, עדות פיסית לנוכחות של גוף ונפש, כמעט כמו שריד מן העבר, שבעוד זמן מה לא יהיה מי שיוכל לפענח אותו. יריעות הבד בעלות המידות הקבועות, שבקצותיהן נתפרו שרוכים, הוכנו לא פעם ממצעים קיימים, כך שלא פעם הן חופנות סיפור משפחתי מתמשך בן כמה וכמה דורות.

פריט מן המוכן (רדי-מייד), אובייקט יומיומי אשר שימש מרחב מנחם בעבר הרחוק, הופך כעת למרכיב פיסולי בתוך קומפוזיציה מופשטת שיש בה משחק צורני בין חומר ואור.

The positioning placed above the visitors' heads reveals a construction from which solidified fabrics are falling. These are 23 cotton sheets soaked in concentrated starch solution, hanging densely, creating a sculptural texture.

For some intuitive reason, Raya has been keeping the sheets she used when her children were very young, for over 30 years, up to the point when they became a raw material for this work of art. She compares them to a diary's sheets, immersed with joy, sadness, fear and longing, a physical evidence of the presence of body and soul, almost a relic of the past which soon no one will be able to decipher. The fabric sheets, all the same size, with laces sewn at the end, were often made from sheets that she owned. Thus they also carry a family story, going many generations back. A ready-made article, an everyday object, which in the remote past used to be a comforting space, is now a sculptural component within an abstract composition with patterns of matter and light.

רחלי יוסף

אֵלְמָלָא

נייר עשוי ידנית, צבעים מחומרי טבע,
חוטי רקמה.
אקו-פרינט, הדפס, משי תפירה ורקמת-יד

Racheli Joseph

If Not (Ilmale)

Hand-made paper, colours from natural materials, embroidery threads. Echo printing, screen printing, sewing, hand-made embroidery

כותונת במידות גופה של האמנית שבחזיתה סימן של קריעה היא אובייקט מעבר קונקרטי ביותר עבור האמנית, אם שכולה. מעבר בין שתי הוויות חיים, בין מה שלפני למה שאחרי. קריעת הבגד, מנהג האבלות המטאפורי הוא רגע המעבר מחיים של מלאות ואושר לחיים של עצב וחסר אינסופי. המילה/שאלה "אֵלֶּמְלָא" המרחפת מעל מאזכרת גם את ראשיתה של התפילה "אל מלא רחמים" המזוהה עם טקסי הקבורה והאזכרה.

פעולת הקריעה הפיסית פוצעת בגד הבולט בשלמותו וביופיו, תפור מנייר עשוי ידנית שעליו מודפסים בסכניקת האקו-פרינט עלים בעלי צבעוניות מגוונת שנאספו מעצים הצומחים בסביבת מגוריה. הם מסמלים לבלוב ופריחה, ואת אהבת הטבע שאפיינה את בנה החלל. לתוך כתמי הצבע המרהיבים ולאורך פסי הכותונת היא רוקמת קווים מתפתלים, מעין דימויים צמחיים שניתן לראותם כשבילי דרכים או שבילי חיים.

A shirt with a sign of once being ripped on the front , is a concrete transitional object for the artist. She's a bereaved mother between two entities of life: the one beforehand and the other afterward. Ripping the garment, a metaphorical mourning custom is a moment of transition from a full, happy life to a life of sadness and endless deprivation. The Hebrew word, or rather question "Ilmale" (if not) hovering above, refers also to the beginning of the prayer "Merciful God...", identified with interment and memorial ceremonies.

The actual rip injures the beautiful, perfect hand-sewn paper garment. The colourful leaves on it, which are printed in the echo-print technic were collected from trees growing in the artist's vicinity. They symbolize bloom, flourish and love of nature, which so characterized the artist's dead son. Within the gorgeous splashes of colour and along the shirt's stripes, she embroiders curving lines: plant imagery, walking trails or rather trails of life.

רחלי יוסף
Racheli Joseph

זהרה יזרעאלי

המפה

בדים ומילוי מכותנה, חושי כותנה ומשי
קווילט, קולאז', רקמת יד ותפירת מכונה

Zohara Izraeli

The Tablecloth

Fabrics and cotton filling, cotton
and silk threads. Quilt, collage, hand
embroidery and machine sewing

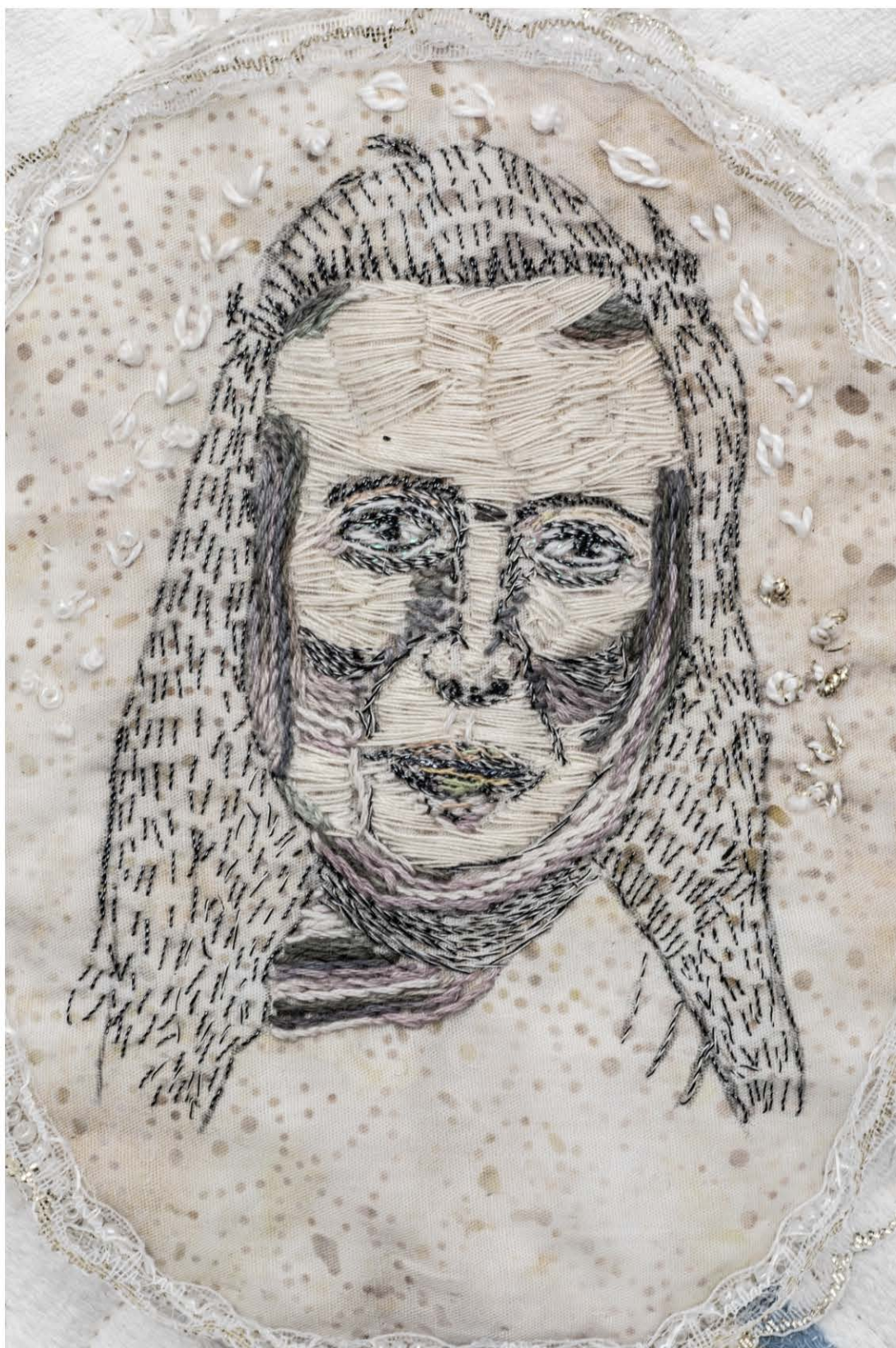
דיוקן עצמי עשוי בשכניקות שונות של טקסטיל, האופייניות ליצירתה של האמנית, מכיל בתוכו רבדי זיכרון אוטוביוגרפיים. תווי הפנים הריאליסטיים מורכבים ממשטחים מגוונים המייצגים היטב את דמותה הצבעונית של האמנית. לעומתו, רקומים פניה של אמה בגוני שחור-לבן (כפי שניבטים מצילום פספורט משנות ה-40). פורטרט האם מופיע על גבי סיכה אובלית - אביזר אופנה שיפוסי לתלבושת נשית אירופאית.

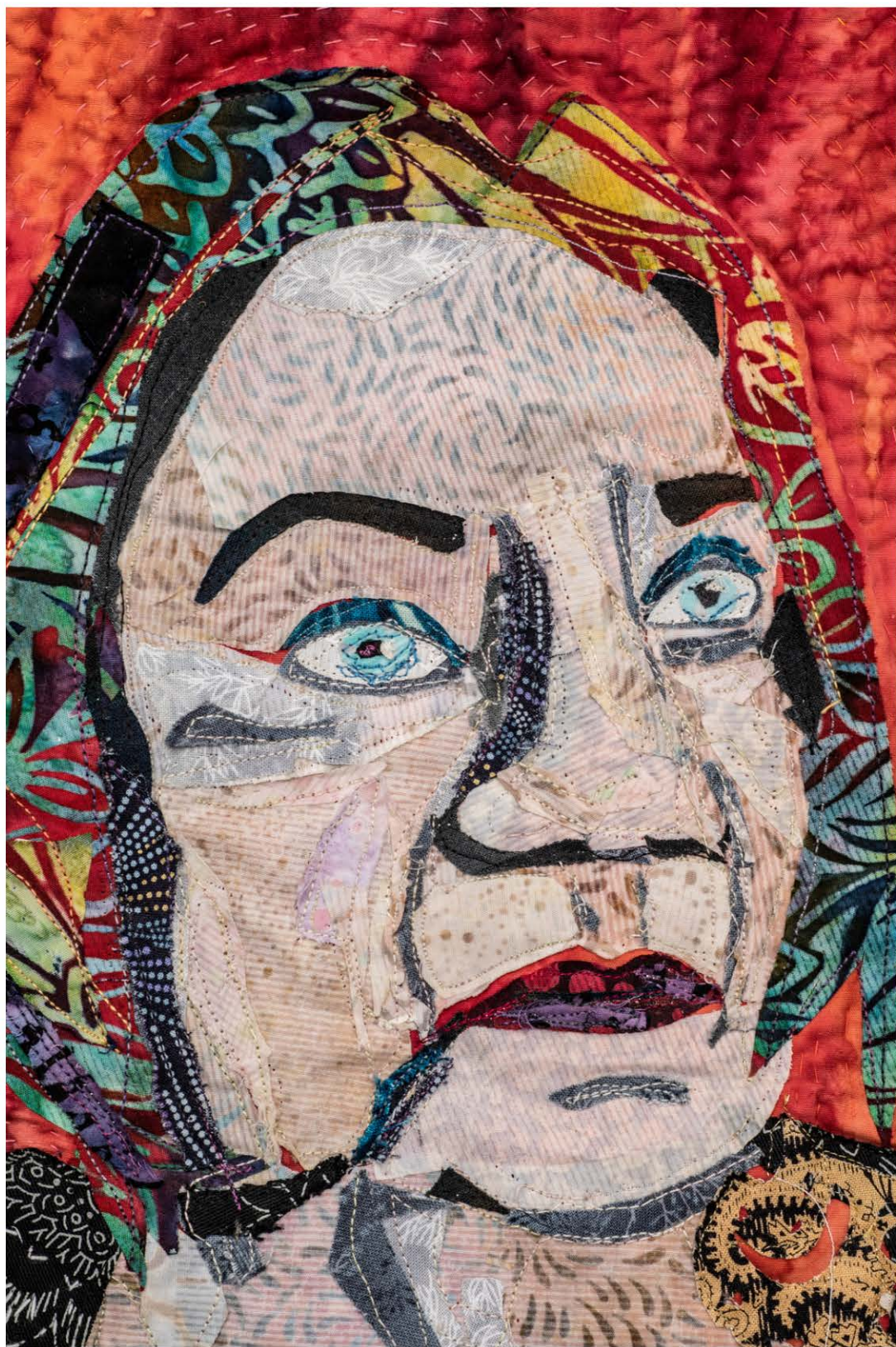
צווארון החולצה עשוי בעבודת קווילט מבד פסים שהיה בעבר מפת שולחן שקנתה אמה בתום המלחמה במחנה עקורים בגרמניה תמורת חפיסת שוקולד - מעשה ששיקף חזרה לחיים, לאפשרות לחזור ולערוך שולחן ביתי בערב שבת. זוהרה נולדה וגדלה במהלך מלחמת העולם השנייה בימים קשים של נדודים ופליטות. מפת השולחן הסימבולית הופכת כאן לחלק מגופה כשעליה מונצחת דמותה של אמה רבת התושייה.

A self portrait made of textile in various techniques characteristic of the artist's work, bears layers of autobiographical memory. The realistic features are made of varied surfaces well representing the artist's colourful personality, as opposed to her mother's portrait embroidered in black and white (As can be seen in a passport's photo taken in the 40s). The mother's portrait is shown on an oval brooch - a typical fashionable accessory for a European woman garment.

The collar of the blouse is made of a striped quilt cloth which used to be a tablecloth in the past. It was bought at the end of the war, in a refugee camp in Germany, by the artist's mother. She paid for it with a packet of chocolate which for her meant coming back to life, or rather the option to set again the Shabbat table. Zohara was born and grew up during W.W.II. It was a time of wandering from one place to the other looking for refuge. The symbolic tablecloth, with her mother's image on it - a resourceful person as she was - becomes here a part of her own body.

זוהרה יזרעאלי
Zohara Israeli

אתי יפה (אתיקה)

פנס קסם

בד גזה, פרספex וצילום על שקף
טכניקה מעורבת

Eti Yaffe (Etika)

Magic Lantern

Gauze fabric, Perspex and slide
Mixed technique

עבודת הקיר של אתי יפה, אמנית רב-תחומית, מורכבת משני חלקים העומדים זה מעל זה: תבליט המחקה את צורתו של פנס קסם ישן ותצלום ובו זוג עיניים המתבוננות דרך קופסת פרספקס. פנס הקסם הוא חפץ רב משמעות עבור יפה והוא מלווה אותה עוד מילדותה. אז היווה עבורה מושא תשוקה וחפץ מנחם שאפשר לה בריחה מעולם המציאות הלא פשוטה. האובייקט עשוי מכד גזה, חומר דק המיועד לחבישת פצעים, אשר הוקשה כקליפה על גבי המכשיר הנראה מכווץ ופרום. שביבי האור המפוזרים בתוכו מרמזים על פוטנציאל ההיקסמות שמביא אתו האובייקט. הצבע הורוד העז מאזכר שמלות בלט מסול או בגדי פיות במשחקי בנות.

ליפה אמנם לא היה פנס קסם, אך האורות הקסומים והדימויים שיצרה על גבי הכתלים בחדר ילדותה בעזרת מנורת לילה צבועה, אפשרו לה להשמיע את קולה ולחוות מעט מן הקסם הזה. פעולת ההתבוננות והצלילה לעולם הדמיון, מיוצגים על ידי זוג העיניים - עיניה שלה בהיותה בת חמש.

The artwork by Eti Yaffe, a multidisciplinary artist, is made of two parts, one above the other: a relief, imitating the shape of an old lantern and a photograph depicting a pair of eyes looking through a Perspex box.

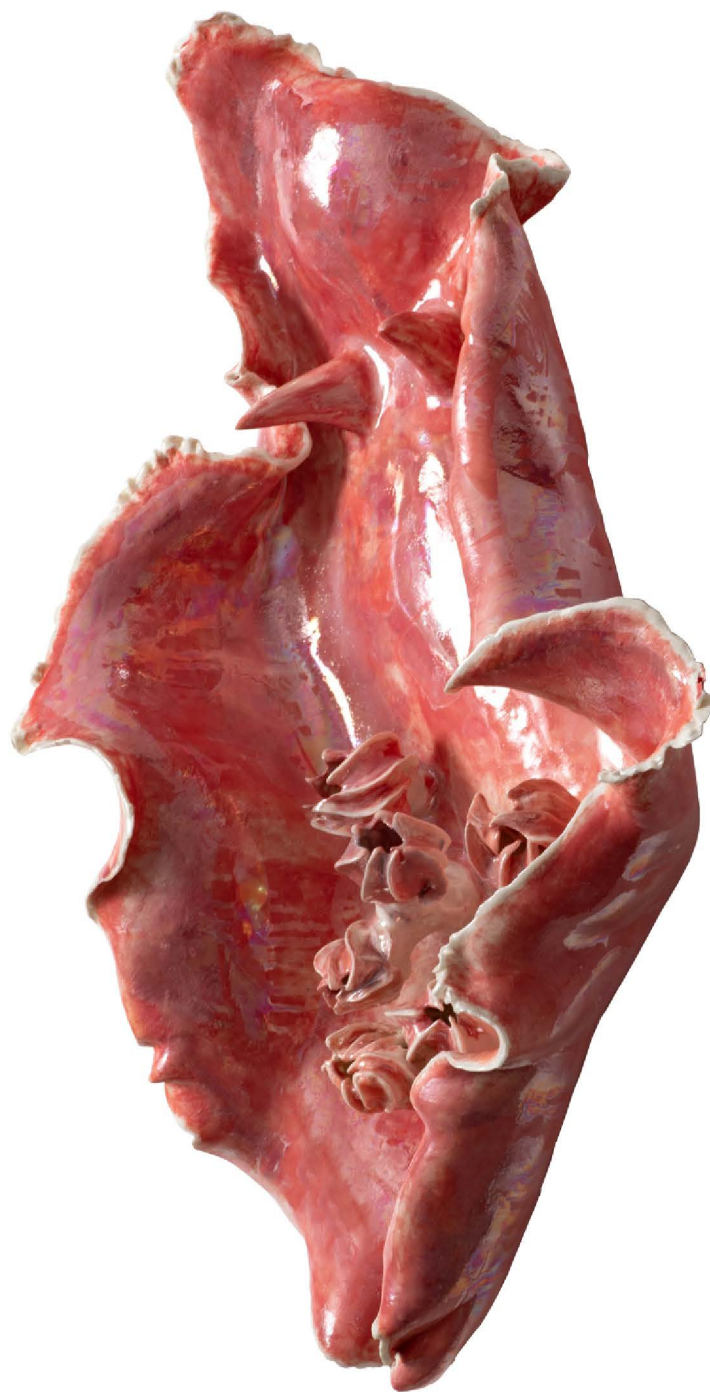
The lantern is a meaningful article for Yaffe, accompanying her since childhood as an object of both, passion and comfort. It helped her to get away from the complicated real world. The lantern is made of gauze – a soft fabric used for bandaging. It was hardened like a shell on the surface of an apparatus looking shrunken and unpicked. The sparks of light scattered within, give a hint of the object's magic potential. The strong pink colour refers to ballet dresses made of tulle, or rather fairy dresses little girls use for their games.

Yaffe didn't own a lantern, but the enchanting lights and images she created on the walls of her childhood's room, with the help of a painted night-light, made it possible for her to raise her voice and experience some of this magic. A pair of eyes – her own eyes, when she was five years old – stand for her observation and diving into the world of imagination.

אתי יפה (אתיקה)
Eti Yaffe (Etika)

עִנַּת כֹּהֵן

רִקְדָּנִית סְפַרְדִּיָּה

פּוֹרְצֵלָן פִּיפֶּרְקְלִי
עִיבּוּד יָדֵי וְצִבִּיעוֹת תֵּת-זִיגוֹג

Einat Cohen

Spanish Dancer

Porcelain paper clay
Hand built and underglaze
painting

יצור תת-ימי מיוחד במינו, חשופית הקרויה "רקדנית ספרדיה" הוא דימוי אותו לוקחת עמה האמנית בדמיונה במעבר מן הדממה והרוגע מתחת למים והשלווה שנוסכת בה הצלילה, אל הרעש והשרדה שבחיי היום-יום. היא מייצגת עבודה עולם נכסף ראשוני ומנחם אליו היא רוצה לחזור שוב ושוב. הים הוא המקום ממנו החלו להתפתח היצורים ביקום, והמים הם המקום המרגיע בו מתחילים החיים. החשופית היפהפייה (הקרויה בשם זה בגלל דמיונה לרקדניות הפלמנקו), חיה בשוניות האלמוגים, לובשת צורות מרהיבות בצבעי האדום, מופיעה ונעלמת, מתעתעת בתנועות מפתיעה. היא מדהימה ביופיה, מהפנשת, אינה מסתווה אך רעילה במגע, וכך היא שורדת לבדה. צורתה האמורפית והאופן בו היא נעה משדרים מיניות, אך באותה עת היא מזכירה גם פרח שורף. הדימוי הפיסולי המייצג את היצור התת-ימי עשוי מפורצלן מעודן, והוא מוצג כאן במעין ריחוף נטול משקל, בדיוק כפי שהוא נע במעמקי הים.

A unique underwater creature, a slug called "a Spanish dancer" is a metaphor the artist carries with her in her imagination when she leaves the underwater silence and serenity while diving, and meets the noisy, troubled everyday life. The slug stands for a wishful, primary, comforting world which she would love to come back to time and again. The sea is the origin of all the creatures in the universe. Water is where relief can be found, where life begins.

The beautiful slug lives in the coral reefs, puts on spectacular red shapes, appears and disappears, tricking with its surprising movement, it's extraordinarily beauty and hypnotizing. It doesn't camouflage but is toxic when touched, and thus survives by itself. Its amorphous shape and the way it moves bear a sexual connotation. At the same time it reminds of a crazy flower. The sculptural image representing the underwater creature is made of fine porcelain; just like the way it moves in the depth of the sea, it's presented here somehow hovering and weightless.

עינת כהן

Elnat Cohen Yaffe

אחיה כנה

ללא כותרת

בד ושרף
טכניקה מעורבת

Ahia Canna

Untitled

Fabric and resin
Mixed technique

המשיכה לספרים (לנייר, לכריכה, לריח ולאותיות) מלווה את כנה עוד מילדותו, בה נתקל בערימות של ספרי קודש אשר הושלכו אל חדרון ה"גניזה" מתחת לבית הכנסת במושב בו גדל. כבר אז, בגיל צעיר מאוד, הוא התפעם מן המראה והיה נוהג לאסוף אליו ספרים מתפוררים מן הערימה, כאספן של חפצים נחשקים. לעתים היו אלה ספרים שהודפסו בגולה במאה הקודמת, והובאו על ידי מקימי המושב עם הגיעם ממזרח אירופה. הספרים מחזירים את כנה אל העולם הדתי בו צמח ואשר אתו הוא מקיים דיאלוג מתמשך מבפנים ומבחוץ. כיום, כאדם בוגר מייצגים עבורו הספרים שכבות תוכן נוספות, הכוללים רבדים אישיים, תרבותיים והיסטוריים. העבודה מציעה מעטפת של ספר אשר נוכחותו נעדרת, עשויה חתיכות-חתיכות של בד פשתן (המשמש לתכריכים). הספר, בגודלו של ספר קודש ממוצע, מיוצג כאן כקליפה ריקה, תמונת זיכרון המייצגת עבור כנה עולם שלם שהיה חלק ממנו ועדיין קשור אליו, דימוי החוזר אליו מילדותו כחוויה חומרית ורוחנית.

Ahia has been attracted to books since childhood (to the paper, the binding, the smell and the letters). He bumped into heaps of holy books thrown away into a small "archive" underneath the synagogue in the village where he grew up. He was a very young boy at the time, still he was thrilled by what he saw. He took the crumbled books out of the heap. Some of them were printed in exile in the previous century and brought by the founding settlers when they left Eastern Europe.

The books take Canna back to the religious world in which he grew up, with which he is having an interior and exterior ongoing dialogue. Today, as a grown up person, the books stand for other layers of contents, including personal, cultural and historical ones.

The artwork suggests an empty casing of a book which is missing, made of many pieces of linen (used for shrouds). The book, the size of an average holy book, is represented here by an empty shell. It's a memory image which means an entire world for Canna. A world he was part of and still is, an image coming back to him since childhood as a material and spiritual experience.

יאיר לוי

Yair Levi

כמו מים שקטים

Like Calm Water

אבנית ופורצלן
עבודת אבניים והדפס משי תת-זיגוג
הדפס: סטודיו בעלי המלאכה

Stoneware and porcelain
Wheel thrown and silk print underglaze
Print: craftsmen studio

הכלים הנראים כקן הצופן בתוכו פנים יקר, אינם כלים שימושיים כי אם דימויים מטאפוריים למצב תודעה הנקשר לילדותו של האמן. בכלים ישנו תמיד מרחב חיצוני נוקשה ואטום (עשוי אבנית) ובתוכו מרחב פנימי סוער יותר (הבנוי מדפי פורצלן עדינים ושברים), שבתוכם מוסתרים פניה המוכרים של הזמרת ירדנה ארזי בימיה הזוהרים.

בילדותו במושב דתי הממוקם בפריפריה הרחוקה, ייצגה דמותה של ארזי את אפשרות היציאה החוצה, אל החלום, אל חיים אחרים, אל ה"הוליווד התל-אביבי". כילד, הרגיש חנוק במקום הסגור, וכך הפכו שיריה ודמותה שניבשו מן התמונות האסורות שבחדרו, לתחליף מנחם של החלום הבלתי מושג.

בעבודה משחזר לוי פעולה של כמיהה המלווה בהסתרה, בתוך עולם פנימי סוער ומסוכסך המוקף בחומה של איסורים וכללים ידועים.

פניה של הזמרת מודפסים בהדפס רשת בשכניקה מיוחדת, המשחזרת את מראה הדפסת הזירוקס שאפיין את שיטות ההדפס השרום-דיגיטליות.

The ceramic ware which look like a nest holding something very precious within, are not serviceable. They are metaphors for a state of consciousness which has to do with the artist's childhood. The vessels are always surrounded by an external space, (made of stoneware) stiff and opaque, while as within there is a much more turbulent one (made of delicate, fragile porcelain sheets), hiding the face of the famous singer Yardena Arazi in her glamorous days.

As a child, in a religious, outlying village, Yardena Arazi represented the possibility of a breakthrough, the option to realize a dream, to experience a different life, to go to "Hollywood of Tel Aviv". He felt choked in this claustrophobic place, and so, both the songs and the image of the singer looking out from the forbidden pictures in his room, were a comforting substitute for him for the unreachable dream. In his artwork, Levi reconstructs the sense of concealed longing, within a stormy world of his own, full of conflicts, surrounded by a wall of prohibitions and strict rules.

The singer's face printed in a special technique of screen printing, reconstructs the look of the Xerox print, typical of the pre-digital print methods.

עילית לכסמן

בלהות

בדים, חושי כותנה ומתכת, תחבושת גזה,
צינורות רפואיים, ניילון ועוד
שכניקה מעורבת

Ilit Lejtman

Nightmares

Fabrics, cotton and metal threads, gauze
bandages, medical tubes, nylon and more
Mixed technique

פסלי בד בעלי צורה אנושית, העשויים ממגוון חומרים מאזכרים צלמיות המכונות "בובות וודו". במסורת הכישוף זוהי צלמית המייצגת אובייקט, אדם או מצב עליו רוצים להשפיע בדרך מאגית. הרשוריקה ויכולת השכנוע העצמי הם עקרון מארגן במרחב האי-רציונאלי ובפרקטיקות הכישוף, בהן בובת הוודו מהווה אובייקט מעבר באמצעותו ניתן לגרום לדברים לקרות. במהלך הטיפולים במחלת הסרטן, מצאה עצמה לכשמן - פסיכולוגית וקרמיקאית, יוצרת ללא הפסק, בפעולות אובססיביות אשר הפכו לצורך קיומי. הדימויים שיצרה בגופי עבודה שונים עזרו לה לעבור מצבים פסיכיים ורגשיים לא פשוטים. כך גם קבוצת הפסלונים הללו, אשר בתהליך סונסטיבי הפכו עבודה לאובייקט מעבר שנועד למלחמה במחלה, לריפוי, להחלמה ולהגנה, ומושא לתפילה ותקווה. בהתבוננות בפסלונים עצמם ניתן לראות פעולות של חבישה, תפירה וקשירה; דמויות בעלות איברים חסרים או כאלה היוצאים ממקומם; שילוב חומרים הקשורים לעולם הרפואה וטיפול אכספרסיבי בפני השטח. פסלונים אשר ניכר כי הסמיעו בתוכם מצבי נפש שהושלכו עליהם ללא כל סינון, ובזאת כוחם.

Human shaped sculptures made of a variety of materials, referring to figurines called "voodoo dolls". In the tradition of magic, it's a figurine representing an object, a person or a state of mind prone to be influenced in a magic way. Rhetoric and the ability of self conviction are an organizing principle in the irrational space, as well as in the practice of magic, in which the voodoo doll becomes a transitional object. As such it can make things happen.

Throughout the period of treating the cancer, Lejtman - a psychologist and ceramist - found herself constantly creating, in an obsessive manner, something which became an existential necessity for her. The images in her artworks helped her go through complicated physical and mental conditions. Thus, this group of statuettes, which, in a suggestive process became a transitional object were meant to cope with the disease, cure it, help recover from it and protect the artist. They were also an object of prayer and hope. Looking at the statuettes, one can see the act of bandaging, sewing and tying; figures with missing organs and others with displaced ones; a combination of materials having to do with the world of medicine and with an expressive treatment of the surface. The embedded mental states thrown upon the statuettes without any filtration, make them so powerful.

חואני מוקמל

מה שנשאר

בד, נייר, מפית בד, חוטי רקמה
ציור, חידור ורקמת יד

Juany Mukmel

What's Left

Fabric, embroidery threads and
stoneware. Drawing and hand embroidery

אובייקט ההתייחסות בעבודתה של חואני מוקמל הוא קופסת פודרה מעושרת בפיתוחים עדינים, החפץ היחיד שנותר לאמה בתום מלחמת העולם השנייה. הקופסה העשויה פליז בשילוב עם אמייל, נושאת עמה סיפור עמום שפרטיו לא ידועים: כיצד שרדה? מה היתה עבור מי שנשאה אותה במשך שנים? שאלות העבר הבלתי פתורות הותירו את מוקמל בהווה עם האפשרות היחידה שנותרה לה, להתבונן בסיפורים החזותיים שבעיטורים, בחומריות ובעבודת היד המעודנת. פעולה זו הובילה אותה לתהליך יצירה שיעניק משמעות חדשה לחפץ האילם.

מוקמל, מעצבת טכסטיל במהותה, מתרגמת את המאפיינים החזותיים של הקופסה ליצירה משלה. היא משחזרת את קופסת הפודרה ובחלקה העליון רושמת ורוקמת את צורת העיסור המקורית על גבי מפית שירשה מאמה. היא עוקבת בחוש זהב אחר הדגמיות המעודנת כשהיא מותירה חלקים בלתי גמורים בדומה לחורים הנעלמים בהיסטוריה המשפחתית.

The object Juany Mukmel is relating to is a powder box with fine decorations, the only article her mother was left with at the end of W.W.II. The box made of brass and enamel, bears a dim story whose details are unknown: how did it survive? what did it mean for the person who has been carrying it throughout the years? The unanswered questions of the past, left Mukmel in the present, with the only option left to observe the visual stories in the decorations, the texture and the delicate handcraft, all of which paved the way for her to a creative process which will give a new meaning to the silent object.

Mukmel, a textile designer, translates the visual features of the box into an artwork of her own. She reconstructs the powder box and on its upper she draws and embroiders the original decoration shape on a napkin she inherited from her mother. With a golden thread she follows the delicate pattern while leaving unfinished parts, just like the disappearing holes in the family history.

רות מיון קוק

מופע הגרב החבוטה

בד כותנה, דבק טקסטיל, צבעי הדפס,
חושי רקמה
הקשחת בד ותבנות, הדפסת לינוליאום
ורקמת יד

Ruth Mayon Kuck

The Show of the Beaten Sock

Cotton fabric, textile glue, print colours,
embroidery threads
Fabric hardening and molding , linoleum
print and hand embroidery

רות מיון קוק, אמנית רב-תחומית בחרה לעסוק בדימוי הגרב - פריט רב-משמעות עבורה מאז היותה ספורטאית פעילה דרך שלבים שונים בחייה. זהו אובייקט מלווה קבוע, מגן ומחמם, אובייקט המשמיע לתוכו את מימד הזמן. הגרביים צמודים לגופה של מיון-קוק יום ולילה, סופגים את מיצי הגוף ואת הפצעים שבכפות רגליה. מגירותיה מלאות בהם, בכל גודל וצורה, חלקן קרועות ומוכתמות, אך היא מתקשה לזרוק מהם לאורך השנים.

הן מוצגות כאן זוגות -זוגות, ספק גרביים ספק כפות רגליים חנוטות, גרביים שהפכו לגוף. הן מודפסות בהדפסים שיצרה לאורך השנים בעזרתם היא מטביעה את זהותה על גרבי הכותנה הגנריות. בתהליך העבודה פורקו גרביים ישנות, הודפסו, הוקשחו על גבי אימום עץ, וחוברו מחדש בתיפורים ידניים מגוונים. צורות וכתמים שנוצרו בהדפסה הכניסו הבעה ותוכן חדשים לתוך הצורה החוזרת על עצמה, ויצרו זהות אישית לכל אחת ואחת מהם.

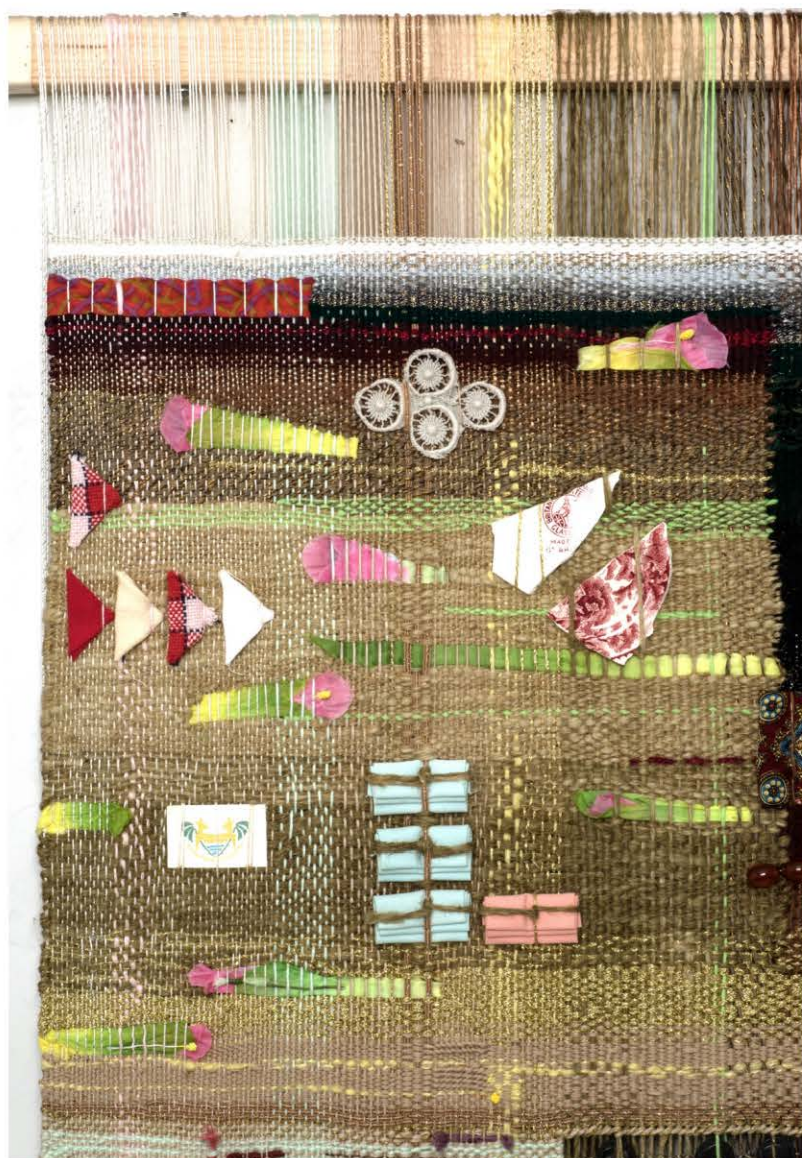

Ruth Mayon-Kuck, a multi disciplinary artist chose to deal with the image of the sock - a meaningful article for her since she was an active sportswoman, going through various stages in her life. It's an object which always accompanies her, protects her and provides her with warmth. Her timeless socks, tight on her feet day and night, absorb the juices of her body and the wounds on her feet. Her drawers are full of them, in any size and shape, some of them are ripped and stained, still she finds it difficult along the years to throw away some of them. They are presented here in pairs, may be socks or rather mummified feet, socks which became a body. They are printed in various prints she has been creating along the years, which help her to embed her identity on the generic cotton socks. While working, she disassembled pairs of socks. They were printed, went through a process of hardening on a wooden last and put together again with varied hand-made stitches. The shapes and stains which have been formed in the process of printing, enriched the repetitive shape with a new expression and content, thus creating a personal identity to each one of the socks.

רות מיון קוק
Ruth Mayon Kuck

גילה מילר לפידות

עין הנמר

חושים מגוונים
אריגה משולבת בפריטים
מין-המוכן

Gila Miller Lapidot

The Tiger's Eye

Varied threads
Weaving integrated with
ready-made articles

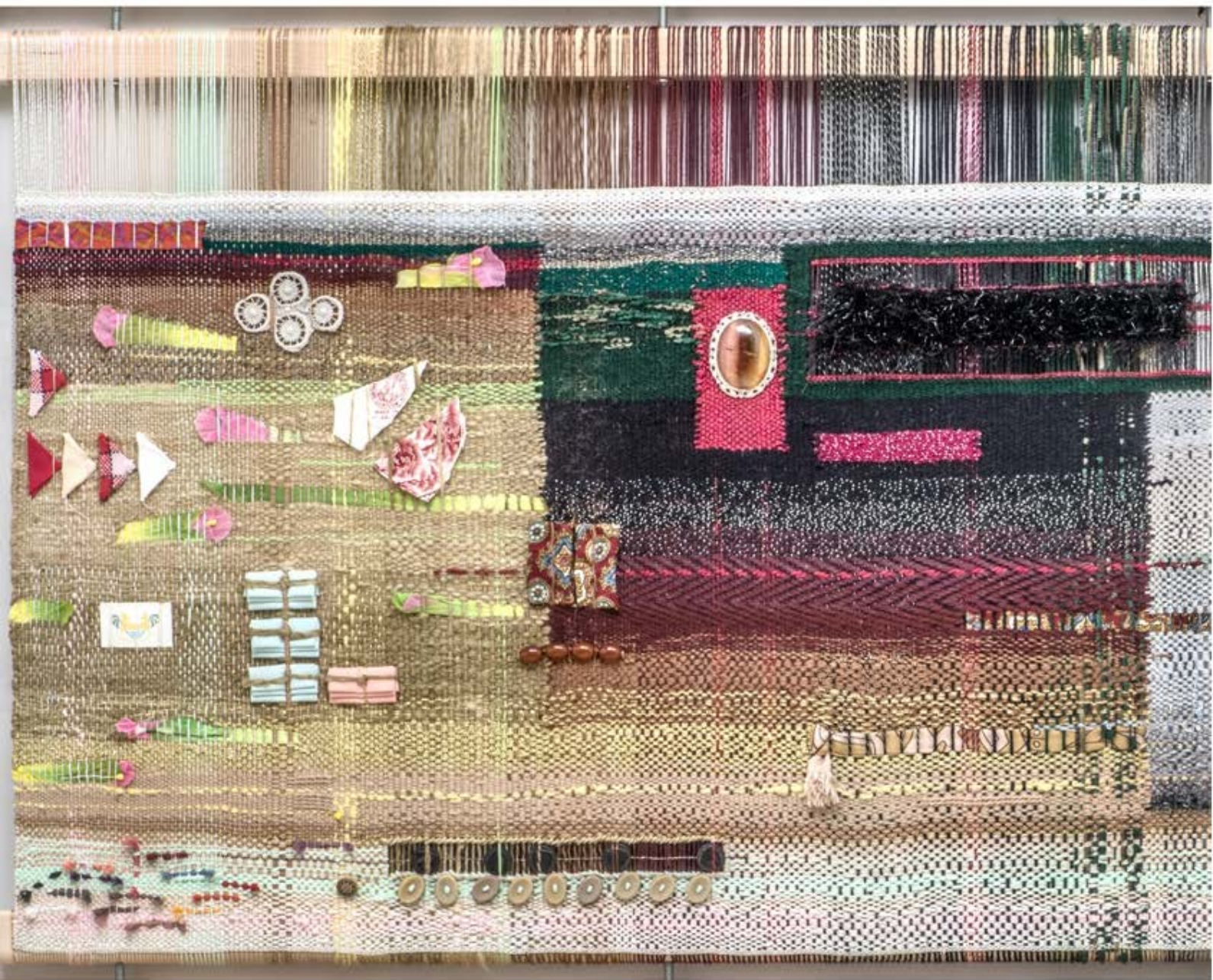
עבודת האריגה של גילה מילר לפידות, מעצבת טקסטיל וקדרית, היא עבודת מעבר השומנת בתוכה חלקיקי זיכרונות. החושים מייצגים בצבעם את התפתחות מעגל החיים מן הצבעוניות של החיים, אל השחור של המוות ואל הלובן של השמימי והרוחני. החושים אוספים לתוכם במהלך האריגה חפצים נושאי זיכרון בעלי משמעות אישית: פיסות טקסטיל, עיטור לבגד, כפתורים, תכשיטים, פרחים, חלקי סרביס, פיסות סדינים מעומלנים ועוד. אלה הם שאריות של זיכרון שנושאת עמה מילר-לפידות מדמותה של סבתה - אישה פעילה, דמות מובילה ומעוררת השראה, בעלת ידע נשי קדום אשר אישיותה משפיעה ומדריכה אותה עד היום.

נקודת המוצא לעבודה היתה סיכת דש (הממוקמת במרכז) אשר נתנה לה סבתה זמן קצר לפני מותה (כמעין טקס פרידה), בה משובצת אבן עין הנמר, הידועה כמסייעת למעברים בחיים. מארג חושי השתי והערב שנעשו בטכניקה של ארג-בד, יוצרים מבנה פנימי ונסתר. בצדה הימני של העבודה מופיע מעין "מקרא" - שורה של אלמנטים לא מפוענחים המצויים בתוך העבודה.

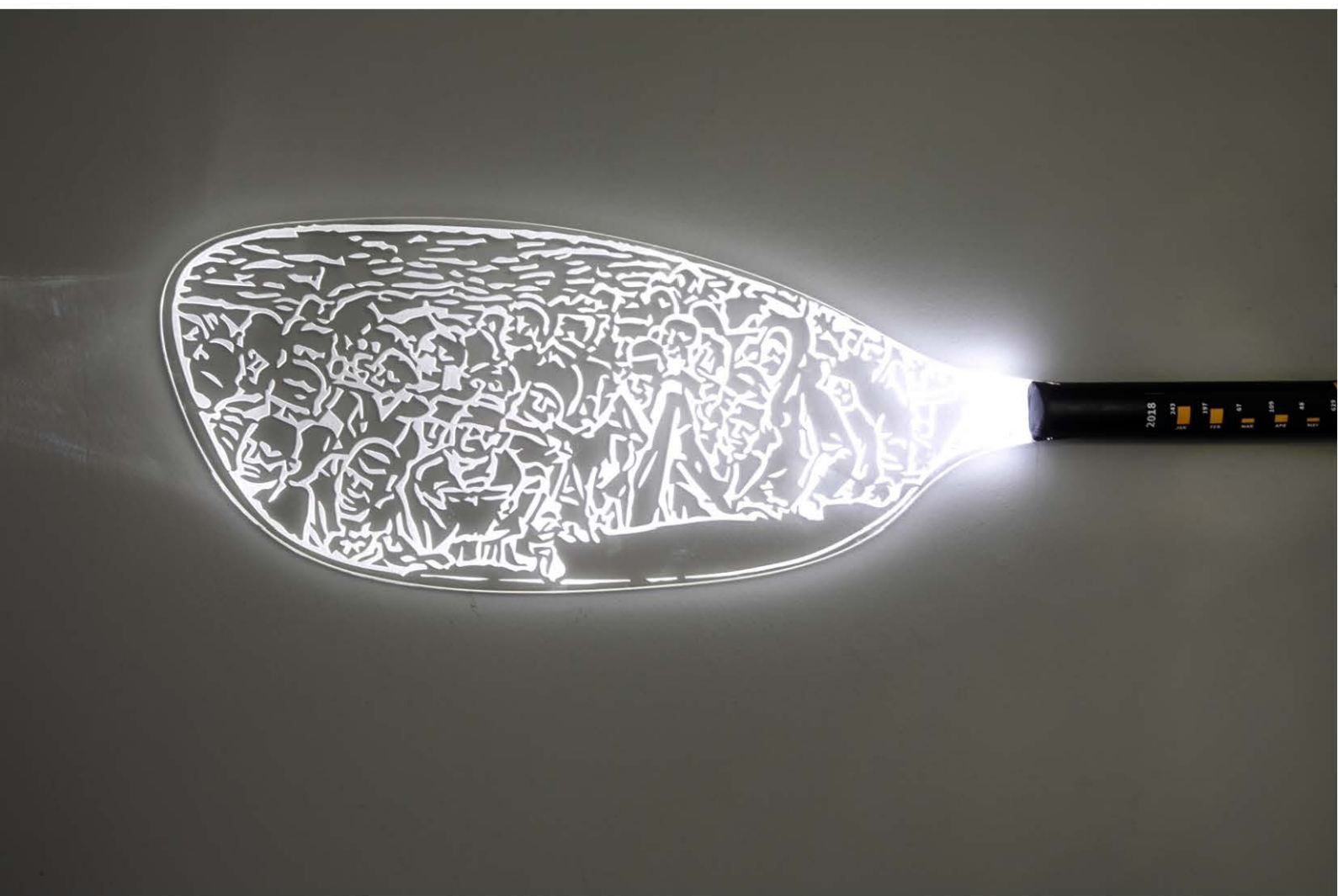
The woven artwork made by Gila Miller Lapidot, a textile designer and ceramist, is a transitional work, holding fragments of memories in it. The colourful threads stand for the evolving circle of life, starting with live colours going on to the blackness of death, ending up with the heavenly, spiritual whiteness. While weaving, the threads gather articles which bear meaningful personal memories: pieces of textile, a garment decoration, buttons, pieces of jewelry, flowers, tableware service parts, starched pieces of sheets and more. These are memory scraps Miller-Lapidot has been carrying with her since her grandmother's death. She was an active woman, an inspiring leader full of ancient feminine knowledge, whose influential personality still guides her.

The starting point of the artwork was a brooch (placed in the center) which her grandmother gave her shortly before she died (some kind of a farewell ceremony). The tiger's eye stone set in it is known to help in periods of transition in life. The woven warp made in a technique of plain weave, create an inner, hidden structure. There is a "key" on the right side of the work - a series of non-decoded elements to be found within the work.

נילה מילר לפידוט
Gila Miller Lapidot

ענת נגב

Anat Negev

משוט

Paddle

אלומיניום, פרספקס ותאורת לד
עיבוד תמונה ממוחשב וחריטת לייזר

Aluminum, Perspex and Led lightning
Digital image processing and laser engraving

ענת נגב, מעצבת, אמנית ופעילה פוליטית, מציעה את דימוי המשוש כאובייקט מעבר פרטי ופוליטי בעת ובעונה אחת. המשוש, כאובייקט שתפקידו להעביר סירה ממקום למקום, נושא בתוכו את פוטנציאל התנועה ואת האפשרות לפעולה אקטיבית.

זה מכבר נכנסה נגב לעולם שייט הקייקים בים הפתוח, אליו היא נושאת יחס אמביוולנטי של משיכה ופחד. היא באה לשייט בחרדה, מתוך מטרה לחזור ולנצח את הפחדים. כמי שנולדה בירושלים, הרחק מן הים, נראה לה הים כמקום המסמל חופש, אומץ וכמיהה למרחקים. אולם המשוש האישי שרכשה העלה בה את המחשבה על אלה שאינם חותרים להנאתם כי אם מתוך כורח קיומי, אותם פליטים הנכנסים לים הסוער בסירות רעועות וגדושות, נסמכים על פעולת החתירה שתתן להם חיים. לאלה מבקשת נגב "לתת קול" בעבודתה, עליה חרוטות דמויות צפופות ישובות בסירה מתוך צילומי עיתונות. הפער בין איכותה האסתטית והזהר של העבודה לבין תוכנה הטעון והקשה, משחזרים למעשה את שמתרחש בעולם בשנים האחרונות.

Anat Negev, designer, artist and a political activist, suggests the image of the paddle as both, a private and political transitional object. The paddle which is meant to move the boat from one location to another, holds within the potential of motion, of something related to action.

Sometime ago Negev was exposed to the world of Kayak sailing in the open sea with which she has ambivalent relationship of fear and attraction. She resumed sailing in order to overcome and banish her anxiety. She was born in Jerusalem, far away from the sea, which for her was a symbol of freedom, courage and desire to distance. It so happened that the paddle she acquired for herself provoked thoughts in her mind about those for whom sailing is not a pleasure but an existential necessity; those refugees going into the stormy sea in dilapidated boats full of people, trusting the rowing paddles to grant them with life. In her artwork she engraved figures on a boat, stuck together, just like she saw in the newspapers. Thus they could "speak up".

Actually, the gap between the glamour and aesthetics of the work and its demanding difficult and emotionally charged narrative, reconstructs the world's events in the last years.

חדוה קליין

He(r)'s 2

חושי כותנה ובמבוק
אריגת קלפים

Hedva Klein

He(r)'s 2

Cotton threads and bamboo
Card weaving

בגופיה ארוגה בנול משולבים פסים-פסים בהם מוטמעים מלים רבות משמעות. האמנית, העוסקת בדרך כלל בטכניקות טקסטיליות, מנכיחה כך את המלים אשר היוו עבורה אובייקט מעבר בתהליך הריפוי וההחלמה ממחלת הסרטן. מרגע שחלתה נהגה לכתוב מלים של קושי ונחמה, מלים הנוגעות בהפסד וכאלה המתבוננות ברווח. מלים מטלטלות ומאיימות וכאלה המעצימות אותה עד היום. הגופיה הארוגה במידות גופה של האמנית אינה מושלמת בצורתה, היא עשויה חלקים-חלקים התפורים זה לזה ולאורכה מופיעות מעין צלקות. קליין אורגת את המלים פנימה אל תוך הבד המתהווה בניסיון להפוך אותן לחלק מגופה ומחייה.

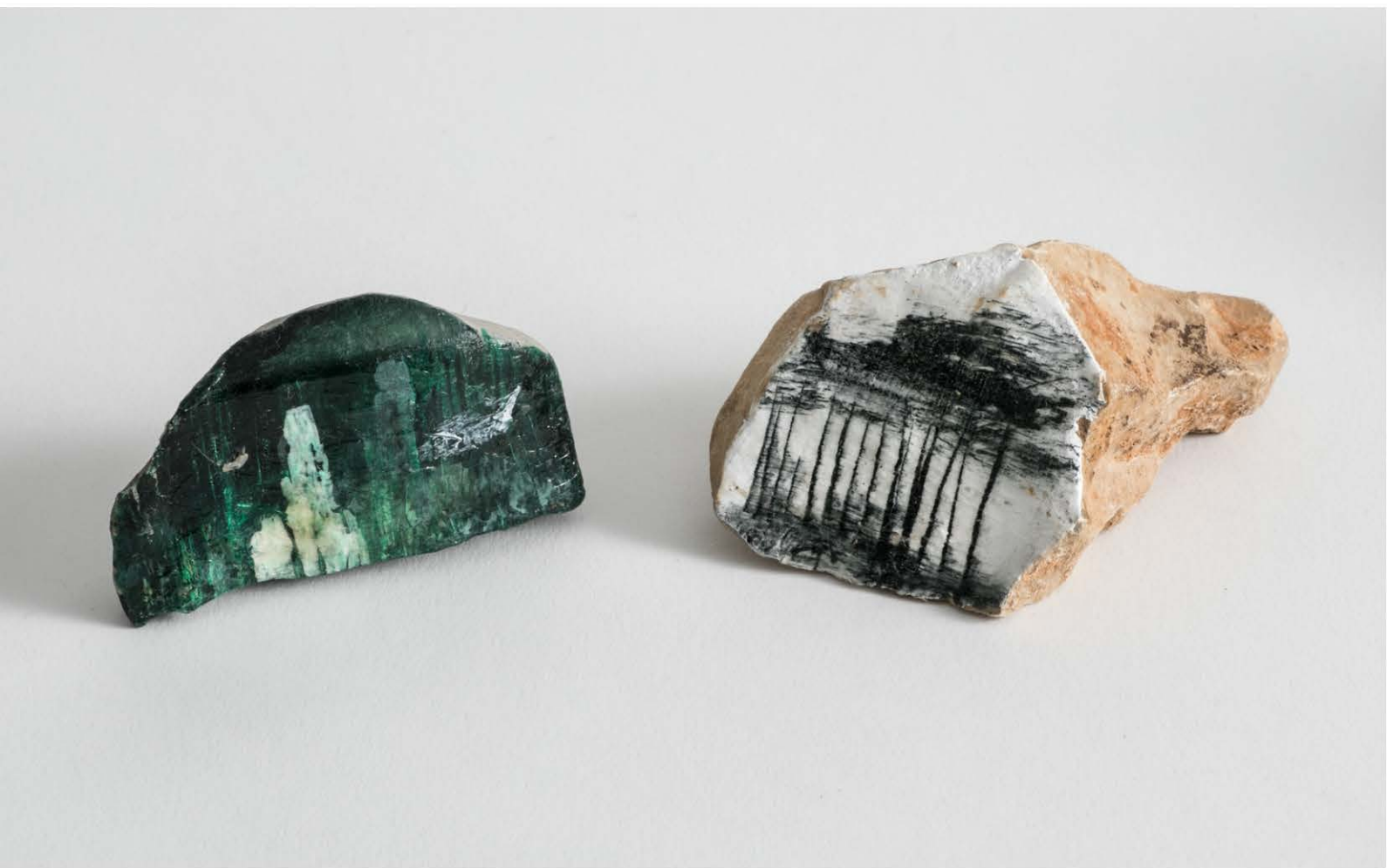
Meaningful words are embedded in the striped loom-woven undershirt. The artist, usually dealing with textile techniques, highlights the words which for her were an object of transition during the therapeutic process to the state of being cured of cancer. Since she became ill, she has been writing words which expressed both difficulty and solace; words which deal with loss and gain; shaking and menacing words and some others which strengthen her even today.

The undershirt which fits the artist's size isn't in perfect shape. It's made of patches and scars all along it. Klein weaves the words into the fabric which is being made, trying to make them part of her body and life.

חדוה קליין
Hedva Klein

תמרה תורג'מן

ללא כותרת

אבנים
שכניקה מעורבת

Tamara Turgeman

untitled

Stones
Mixed technique

מקבץ האבנים המסופלות של תמרה תורג'מן יוצר מעין מרחב של נוף. האבנים נאספו על ידה בשוילים יום-יומיים בסביבת מגוריה. היא מצאה עצמה חוזרת עם "חפץ" כלשהו מן היער: אבן, בלוט או ענף, אובייקט פיסי-גופני, שניתן לחפון בכף היד במשך זמן מה או להניח במקום קרוב. היא רואה באבנים מעין חפצי מעבר אישיים אשר עוזרים לה לעבור מן השהייה המונגת והמכילה בטבע אל הסביבה האנושית התובענית. האבנים שומנות בתוכן שכבות של זיכרון, צורה ומרקם משל עצמן. הן מהוות מושא להתבוננות ומצע מפעיל לתגובה רגשית בצבע ובשעווה, ניסיון לתמצת רגע או חוויה נפשית בנגיעה מופשטת ופיושית. האמנית משלבת בעבודה זו בין עולם התרפיה והפסיכולוגיה בו עסקה שנים רבות לבין עולם היצירה אליו התמסרה בשנים האחרונות.

The ensemble of stones being handled by Tamara Turgeman creates a sort of landscape image.

The stones have been collected during the walks in her neighborhood. Never did she come back home without some kind of an "article" which she found in the forest: a stone, an acorn or a branch, a physical-corporal object which can be cupped in the hand palm for a while or to be put somewhere nearby. The stones for her are personal, transitional objects, helping her out to move from the protective and comforting stay in nature to the human, demanding environment.

The stones hold their own layers of memory, shape and texture. They are objects to be looked at and an activating bedding for emotional reaction to be expressed in colour and wax; an attempt to refine a moment, or rather an emotional experience with an abstract, poetic touch. In her work the artist integrates the therapeutic and psychological world she has been dealing with for many years, with the creative world she has been lately devoted to.

אובייקט מעבר

תערוכת אמנים יוצרים בישראל / אמנויות

Transitional Object

Exhibition of the Israel Designer
Craftmen's Association

